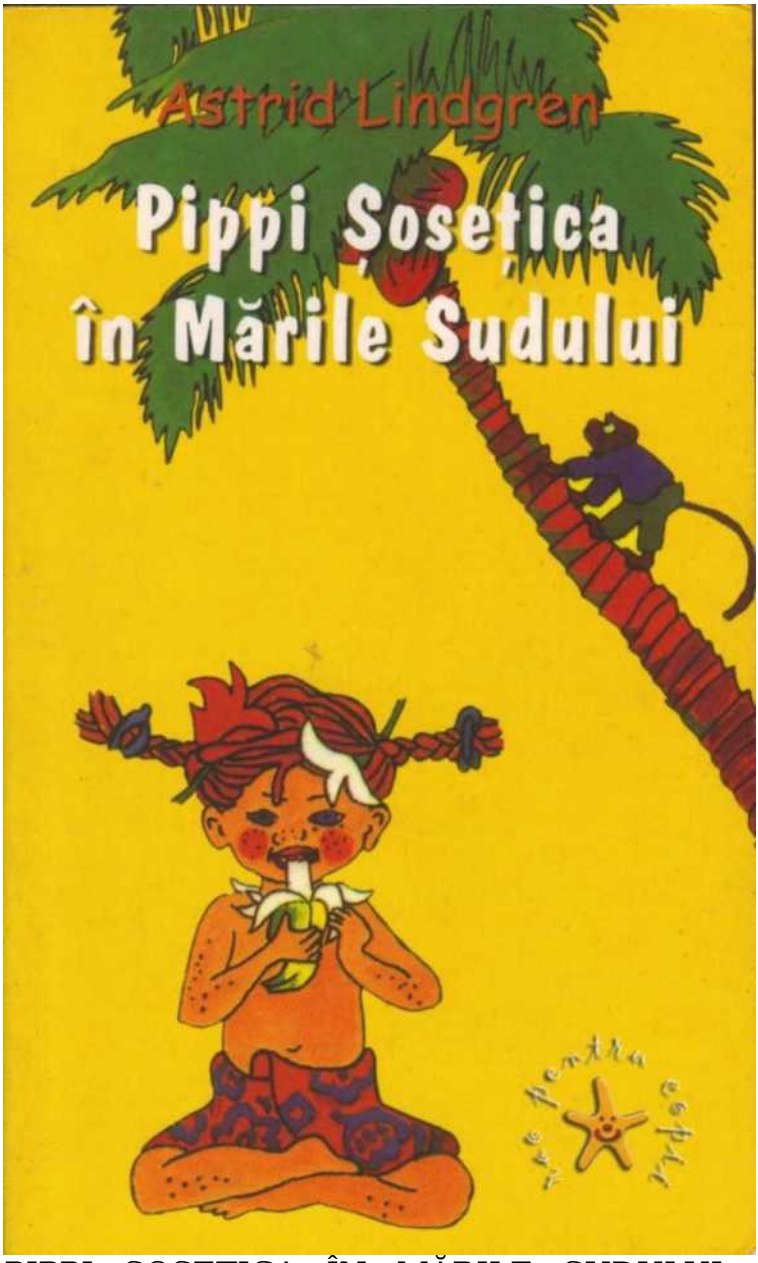

PIPPI SOSEŢICA ÎN MĂRILE SUDULUI ASTRID LINDGREN

Vă vine să credeţi că există pe lumea asta o fetiţă

care nu numai că nu trebuie să meargă la şcoală, dar, mai ales, poate să facă toate năzdrăvăniile la care alţi copii de vârsta ei nici nu visează? Să se lupte cu rechinii, să-i alunge pe piraţi de pe Insula Canibalilor, să pornească spre cele mai neaşteptate locuri... Şi toate acestea se întâmplă în ultima ei mare aventură – călătoria spre Mările Sudului –, acolo unde, împreună cu Tommy şi Annika, va avea parte de peripeţii nemaipomenite...

Cuprins

1. PIPPI LOCUIEŞTE ÎNCĂ ÎN CĂSUŢA VILLEKULLA
2. PIPPI O ÎNVESELEŞTE PE MĂTUŞICA LAURA 7
3. PIPPI GĂSEŞTE UN LIPĂNICI 10
4. PIPPI ORGANIZEAZĂ UN TEST 14
5. PIPPI PRIMEŞTE O SCRISOARE 18
6. PIPPI PLEACĂ ÎN STRĂINĂTATE 21
7. PIPPI AJUNGE LA ŢĂRM 24
8. PIPPI CEARTĂ UN RECHIN 27
9. PIPPI ÎI CEARTĂ PE JIM ŞI PE BUCK 30
10. PIPPI SE PLICTISEŞTE DE JIM SI DE BUCK 34
11. PIPPI PLEACĂ DE PE INSULA CANIBALILOR 36
12. PIPPI ŞOSETICA NU VREA SĂ SE FACĂ MARE 39

Micul orăşel era foarte curat şi primitor, cu străzile lui pietruite şi căsuţele joase înconjurate de grădini nu foarte întinse. Oricine venea aici rămânea cu impresia că este un loc foarte retras şi liniştit. Dar nu prea erau obiective turistice care să-i atragă pe vizitatori – doar unul sau două, şi anume un muzeu de artă populară şi o movilă ce adăpostea morminte din vremuri foarte îndepărtate. Asta era tot. Ba nu! Mai era ceva. Locuitorii puseseră indicatoare care îi îndrumau pe cei care doreau să le viziteze orăşelul. Pe unul dintre ele scria cu litere mari: „Spre Muzeul de Artă Populară”; pe altul – „Spre Tumulul cel Mare”.

Dar mai exista un al treilea indicator pe care scria:

Fusese pus acolo de curând, întrucât oamenii întrebau tot timpul care este drumul spre Căsuţa Villekulla – şi, ca s-o spunem pe-aia dreaptă, se întâmpla mult mai des să se intereseze de asta decât de muzeu sau de tumul.

Într-o zi frumoasă de vară, în orăşel îşi făcu apariţia un domn. Dumnealui locuia într-un oraş mult mai mare; de aceea îi intrase în cap că era mai deştept şi mai important decât locuitorii orăşelului nostru. Desigur, asta se datora şi faptului că avea o maşină mare şi frumoasă şi că el însuşi arăta foarte impunător cu pantofii lui cei lustruiţi şi cu inelul gros de aur pe care îl avea pe deget. Aşa că nu-i de mirare că se credea mare şi tare.

Claxona întruna în timp ce conducea pe străzile orăşelului, ca să fie sigur că prezenţa lui nu va trece neobservată.

Când domnul cel spilcuit zări indicatoarele începu să râdă dispreţuitor.

„«Spre Muzeul de Artă Populară» – zău aşa! îşi spuse. «Spre Tumulul cel Mare!» Ce *interesant!* pufni el. Ce prostie mai e şi asta? îşi zise când citi şi al treilea indicator. «Spre Căsuţa Villekulla.» Ce nume caraghios!”

Reflectă o clipă. O căsuţă obişnuită nu putea fi un obiectiv turistic la fel de important ca un muzeu sau un tumul funerar. „Trebuie să fie un alt motiv pentru care există un indicator către această căsuţă”, îşi zise el. În cele din urmă, ajunse la concluzia că, probabil, căsuţa era de vânzare şi plăcuţa fusese pusă acolo pentru eventualii cumpărători. De mult intenţiona domnul cel spilcuit să-şi cumpere o casă într-un oraş mic, unde viaţa era mai tihnită

decât într-unui mare. Bineînţeles, nu intenţiona să locuiască acolo tot timpul, ci să vină doar din când în când, să se odihnească, în plus, într-un oraş mai mic oamenii ar fi observat mai uşor ce domn elegant şi distins era el. Se hotărî să meargă imediat să vadă Căsuţa Villekulla.

Tot ce avea de făcut era să o ia în direcţia în care arăta indicatorul. Ajunse tocmai la periferia oraşului şi abia găsi ceea ce căuta. Aici, pe o poartă ruginită, scria cu cretă roşie:

Peste gard zări o grădină plină de buruieni, copaci bătrâni acoperiţi de muşchi, iarbă necosită de multă vreme şi o puzderie de flori care creşteau exact cum pofteau. La celălalt capăt al grădinii se afla o casă – dar ce mai casă! Părea gata să cadă. Domnul cel spilcuit rămase cu gura căscată, holbându-se la ea. *Pe verandă era un cal!* Domnul cel spilcuit nu mai văzuse niciodată cai pe verande. Şi rămăsese cu gura căscată.

Pe treptele verandei, sub soarele strălucitor, stăteau trei copilaşi. In mijloc era o fată cu mulţi pistrui şi cu două cosiţe roşcovane care îi ţâşneau direct din cap, într-o parte şi în alta. La dreapta ei, se afla o fetiţă foarte drăguţă cu bucle aurii, îmbrăcată într-o rochiţă de bumbac cu pătrăţele albastre, iar la stânga – un băieţel pieptănat cu grijă. Pe umărul roşcatei se cocoţase o maimuţică.

Domnul cel spilcuit crezu mai întâi că nu nimerise bine. Doar nu îşi închipuise cineva că o casă aşa dărăpănată ar putea fi scoasă la vânzare.

— Ia ascultaţi, copii! strigă el, cocioaba asta mizerabilă este Căsuţa Villekulla?

Fata care stătea la mijloc, cea cu părul roşu ca focul,

se ridică şi veni către poartă. Ceilalţi o urmară încetişor.

— N-auziţi? Răspundeţi! spuse enervat domnul cel spilcuit, în timp ce fetiţa roşcată se apropia.

— Stai să chibzuiesc niţel, zise aceasta, încruntându-se gânditoare. Să fie oare Muzeul de Artă Populară? Nu! Tumulul cel Mare? Nu! Ştiu! strigă ea, este Căsuţa Villekulla!

— Răspunde-mi cuviincios, zise domnul cel spilcuit, coborând din maşină. Se hotărâse să arunce totuşi o privire mai îndeaproape. Aş putea s-o dărâm şi să construiesc o casă nouă, mormăi el ca pentru sine. —Da, sigur! Hai să începem imediat! strigă fetiţa cea roşcată, smulgând câteva scânduri dintr-un gard de lângă casă.

Domnul cel spilcuit nu îi dădu atenţie. Copiii nu îl interesau şi, în plus, acum avea ceva mai important la care să se gândească. Grădina, deşi neîngrijită, părea foarte plăcută şi îmbietoare în lumina soarelui. Dacă ar construi o casă nouă, ar tunde iarba, ar grebla aleile şi ar planta flori frumoase, atunci chiar şi un domn spilcuit ca el ar putea locui aici. Aşa că se hotărî să cumpere Căsuţa Villekulla.

Se uită în jur ca să vadă ce îmbunătăţiri ar mai putea fi făcute. Bineînţeles că arborii cei bătrâni, acoperiţi cu muşchi, vor fi tăiaţi. Se încruntă la stejarul cel gros şi noduros. Ramurile lui se întindeau deasupra acoperişului căsuţei.

— O să-l tai, zise el cu hotărâre.

Fetiţa cea drăguţă cu rochiţă în carouri scoase un ţipăt.

— Pippi, ai auzit? strigă ea înspăimântată.

Fata roşcată nu o băgă în seamă; începuse să joace şotron pe alee.

— Aşa o să fac, o să pun să taie stejarul ăsta găunos, spuse cu voce tare domnul cel spilcuit.

Fetiţa în albastru se uită la el rugător.

— Vă rog să nu faceţi asta! E un copac numai bun de urcat în el. Şi e gol pe dinăuntru. Se poate sta înăuntrul lui.

— Prostii! zise domnul cel spilcuit. Ar fi trebuit să-ţi

dai seama că eu nu mă caţăr în copaci.

Băieţelul cel pieptănat cu grijă interveni şi el cu glas îngrijorat:

— În el cresc suc de ghimbir şi ciocolată, joia.

— Ia ascultaţi, copii, cred că v-a cam bătut soarele în cap. Dar asta nu mă priveşte pe mine. Am de gând să cumpăr această casă. Puteţi să-mi spuneţi unde îl găsesc pe proprietar?

Fetiţa în rochiţă cu pătrăţele albastre începu să plângă, iar băieţelul alergă către fata roşcată care încă mai juca şotron.

— Pippi, zise el, nu auzi ce zice? De ce nu faci nimic?

— De ce nu fac nimic? răspunse aceasta. Eu tot ţopăi de parcă viaţa mea ar depinde de asta, iar tu vii şi-mi spui mie să fac ceva. Mai întâi încearcă *tu* asta, ca să vedem cum te descurci.

Se îndreptă totuşi spre domnul cel spilcuit.

— Eu sunt Pippi Şoseţica, iar aceştia sunt Tommy şi Annika, zise ea, arătând către prietenii ei. Vă pot ajuta cu ceva? Dacă e vreo casă de dărâmat sau vreun copac de tăiat, sau ceva de schimbat, trebuie doar să spuneţi.

— Nu mă interesează cum te cheamă. Nu mă interesează decât să aflu unde îl pot găsi pe proprietarul acestei case. Vreau s-o cumpăr.

Dar fetiţa roşcată, pe nume Pippi Şoseţica, se întorsese deja la jocul ei.

— Proprietarul nu este disponibil momentan, zise ea. Ţopăia cu mare concentrare în timp ce vorbea. Este extrem de ocupat, continuă ea, ţopăind în jurul domnului celui spilcuit. Nu vreţi să luaţi loc o clipă? Doamna vine imediat.

— Doamna? Deci proprietarul cocioabei ăsteia este o doamnă? zise încântat domnul cel spilcuit. Cu atât mai bine. Femeile habar n-au să facă afaceri, şi poate reuşesc să cumpăr totul pe o nimica toată.

— Să sperăm, zise şi Pippi.

Întrucât nu găsi alt loc unde să stea, domnul se aşeză cu grijă pe treptele verandei. Maimuţica ţopăia nervoasă de colo-colo pe grilajul acesteia. Tommy şi Annika, cei doi copii încântători şi curaţi, stăteau la oarece distanţă de el, privindu-l speriaţi.

— Locuiţi aici? întrebă domnul cel spilcuit.

— Nu, răspunse Tommy, locuim alături…

— Dar venim să ne jucăm aici în fiecare zi, spuse Annika cu glas timid.

— Aşa ceva nu se va mai întâmpla. Eu n-o să permit copiilor să-mi alerge prin grădină. Nu e nimic mai rău ca asta.

— Sânt întru totul de acord, se băgă în vorbă şi Pippi, oprindu-se din ţopăit pentru o clipă. Copiii ar trebui împuşcaţi.

— Cum poţi să spui aşa ceva? întrebă Tommy revoltat.

— Vreau să spun că toţi copiii *ar trebui* împuşcaţi, zise Pippi. Dar cu asta nu am rezolva nimic, pentru că atunci nu ar mai exista niciodată domni maturi şi amabili. Şi ce ne-am face fără ei?

Domnul cel spilcuit se uită la părul roşcovan al lui Pippi şi se hotărî să se distreze niţel necăjind-o. —Ştii care e asemănarea dintre tine şi un chibrit care tocmai a fost aprins?

— Nu, dar totdeauna mi-am dorit să ştiu, răspunse

Pippi.

Domnul cel spilcuit o trase tare de una din codiţe.

— Amândoi aveţi o flacără la capăt, zise el, scuturându-se de râs.

— Mă mir că nu am mai auzit asta până acum, replică Pippi. Se vede treaba că ne e dat să auzim multe până să ne cadă urechile.

Domnul cel spilcuit se holbă la ea.

— Cred că eşti cel mai urât copil pe care l-am văzut vreodată.

— Tot ce se poate, dar, după cum văd, nici tu nu eşti cine ştie ce frumuseţe.

Domnul cel spilcuit păru ofensat, dar nu zise nimic. Câteva secunde, Pippi îl privi tăcută, cu capul lăsat într-o parte.

— Ştii care e asemănarea dintre noi doi? spuse ea, în cele din urmă.

— Nu. Sper că nu există niciuna, răspunse domnul.

— Ba da, avem ceva în comun. Amândoi suntem aroganţi, cu excepţia mea.

Un chicotit uşor se auzi din direcţia celorlalţi copii. Domnul cel spilcuit se făcu roşu de furie.

— Mai eşti şi obraznică pe deasupra, ţipă el. Îţi arăt eu ţie!

Îşi întinse braţul cel rotofei ca s-o apuce pe Pippi, dar ea făcu imediat un salt într-o parte şi, în secunda următoare, era cocoţată sus de tot în copacul cel găunos. Domnul cel spilcuit rămase cu gura căscată.

— Şi când o să-mi arăţi tu mie să nu mai fiu obraznică? întrebă Pippi, întinzându-se confortabil pe o cracă.

— Pot să aştept, răspunse domnul.

— Foarte bine, căci am de gând să rămân aici până la mijlocul lui noiembrie.

Tommy şi Annika râseră şi bătură din palme. Dar nu se dovedi un lucru prea înţelept, pentru că domnul cel spilcuit se înfurie şi, cum nu putea să pună mâna pe Pippi, o înhaţă pe Annika de ceafă şi zise: -Atunci am să-ţi trag ţie

o chelfăneală, căci mi se pare că nici ţie nu ţi-ar strica una.

Annika nu fusese niciodată bătută, aşa că începu să ţipe de frică. Pippi sări din copac cu o bufnitură şi dintr-un salt ajunse lângă domnul cel spilcuit.

— N-o să-ţi dau voie să faci una ca asta. N-o să-mi pierd vremea bătându-mă cu tine, dar am de gând să te fac să nu te mai bagi unde nu-ţi fierbe oala. Fără să ezite, îl apucă pe domnul cel spilcuit de talia lui cea groasă şi îl aruncă în aer de două ori. Apoi, ţinându-l atârnat într-o parte, îl duse la maşină şi îl aruncă pe locul şoferului. Cred că o să mai dureze ceva până când o să dărâmăm casa. Vezi tu, o dată pe săptămână, eu dărâm case, dar niciodată vinerea, pentru că atunci e ziua de curăţenie săptămânală. Aşa că vinerea fac ordine în casă, iar sâmbăta o dărâm. E indicat să ai întotdeauna un program bine stabilit.

Domnul cel spilcuit reuşi cu greu să revină la o poziţie normală în scaunul şoferului şi demară în trombă. Era speriat şi furios, dar şi supărat că nu apucase să vorbească cu proprietarul Căsuţei Villekulla, căci dorea foarte tare să cumpere casa şi să-i alunge pe copiii aceia înfiorători din ea.

Peste puţin timp zări un poliţist. Opri maşina lângă acesta si îl întrebă:

— Mă puteţi ajuta să o găsesc pe doamna care este proprietara Căsuţei Villekulla?

— Cu plăcere, zise poliţistul şi sări în maşină. Cunoaşteţi drumul către căsuţă?

— Doamna nu este acolo, spuse domnul cel spilcuit.

— Ba da, cum să nu fie?

Domnul cel spilcuit se simţea în siguranţă cu poliţistul lângă el, aşa că se hotărî să se întoarcă la Căsuţa Villekulla, întrucât dorea foarte mult să stea de vorbă cu proprietăreasa.

— Iat-o pe doamna, zise poliţistul, arătând spre căsuţă. Domnul cel spilcuit privi, îşi duse mâna la frunte şi gemu. Căci pe treptele verandei se ana fetiţa aceea roşcată îngrozitoare, pe nume Pippi Şoseţica, şi ţinea în braţe ditamai calul. Pe umeri i se odihnea maimuţica.

— Hei, Tommy şi Annika, strigă Pippi, haideţi să facem o plimbare călare înainte să apară încă un *probabil* cumpărător.

— Se zice un *posibil* cumpărător, o corectă Annika.

— Aceea este proprietăreasa? se miră domnul cel spilcuit, cu glasul stins.

— Da, răspunse poliţistul. E doar o fetiţă, dar e cea mai puternică fetiţă din lume. Locuieşte aici singură.

Calul, care îi ducea acum în spinare pe cei trei copii, veni în galop către poartă. Pippi se uită în jos la domnul cel spilcuit şi spuse:

— Ce bine ne-am distrat mai adineauri cu ghicitori le alea! Mai ştiu una. Care e diferenţa dintre calul meu şi maimuţica mea?

Domnul cel spilcuit nu prea mai avea chef de ghicitori, dar, pe de altă parte, îi era aşa de frică de Pippi, încât nu îndrăzni să nu răspundă.

— Diferenţa dintre calul tău şi maimuţica? Nu, nu stiu.

— *E* o chichiţă aici. Dar am să-ţi dau un indiciu. Dacă îi vezi pe amândoi stând sub un copac, şi apoi unul dintre ei începe să se caţere înseamnă că acela *nu* este calul.

Domnul cel spilcuit apăsă pe acceleraţie şi dispăru în mare viteză. De atunci, nu a mai fost niciodată văzut în orăşel.

Într-o după-amiază, Pippi se plimba prin grădină, aşteptând să vină Tommy şi Annika pe la ea. Dar nici Tommy, nici Annika nu îşi făcură apariţia, aşa că Pippi se hotărî să se ducă să vadă ce fac. Îi găsi în grădină în chioşcul acoperit cu plante agăţătoare, dar nu erau singuri. Mama lor, doamna Settergreen, se afla acolo, împreună cu o altă doamnă, mult mai în vârstă şi tare simpatică, venită în vizită. Tocmai îşi serveau cafeaua, iar copiii beau suc de portocale.

Tommy şi Annika alergară să o întâmpine pe Pippi.

— Mătuşica Laura e în vizită la noi. De aceea nu am venit pe la tine, explică Tommy.

— Pare foarte drăguţă, zise Pippi, privind printre

frunze. Trebuie să stau de vorbă cu dânsa. Îmi plac doamnele în vârstă.

Annika păru puţin speriată de idee.

— Poa… poate ar fi mai bine să nu vorbeşti prea mult, zise ea, amintindu-şi că Pippi venise odată pe la ei şi vorbise atât de mult, încât mama lor se supărase pe ea. Annika o îndrăgea atât de tare pe Pippi, că nu voia să fie cineva supărat pe ea.

— Şi de ce, mă rog, să nu discut cu ea? întrebă Pippi ofensată. Ba am s-o fac! Trebuie să fii drăguţ cu musafirii. Dacă stau aici fără să zic nimic, ar putea rămâne cu impresia greşită că nu-mi place de ea.

— Eşti sigură că ştii să vorbeşti cum se cuvine cu o doamnă în vârstă? o întrebă Annika, cu îndoială în glas.

— Trebuie s-o înveseleşti, zise Pippi cu emfază, şi chiar asta o să şi fac.

Intră în chioşc. Mai întâi făcu o plecăciune în faţa doamnei Settergreen. Apoi, cu sprâncenele ridicate, se uită la doamna în vârstă.

— Măi să fie, dacă nu e chiar mătuşica Laura! spuse ea. Din ce în ce mai tânără! Aş putea bea o gură de suc de portocale, ca să nu mi se usuce gâtul, în caz că o să stăm puţin de vorbă?

Ultima remarcă îi era adresată mamei celor doi copii. Doamna Settergreen umplu un pahar cu suc şi spuse:

— Copiii trebuie să fie văzuţi, dar să nu se facă auziţi!

— Într-adevăr, spuse Pippi, oamenii au şi ochi, şi urechi, sau cel puţin aşa sper; şi, deşi sunt sigură că e o adevărată plăcere să fiu privită, nu cred că ar dăuna urechilor cuiva să exerseze şi ele niţel. Dar se pare că unii cred că urechile sunt făcute doar ca să dai din ele.

Doamna Settergreen nu o prea băgă în seamă pe Pippi, ci se întoarse către doamna în vârstă.

— Cum v-aţi mai simţit în ultima vreme? o întrebă pe aceasta.

Mătuşica Laura păru îngrijorată.

— Nu prea bine, draga mea, zise ea. Stau foarte prost

cu nervii şi îmi fac griji din orice.

Tocmai aşa şi cu buni a mea, interveni Pippi, înmuind cu hotărâre un biscuit în paharul cu suc. Şi ea stătea foarte prost cu nervii şi cel mai mic lucru o supăra. Dacă atunci când se plimba pe stradă se întâmpla să-i cadă în cap vreo ţiglă de pe vreun acoperiş, începea să sară şi să ţipe şi să facă atâta tărăboi, de-ai fi zis că cine ştie ce accident grav ar fi avut loc. Odată s-a dus la un bal cu tati şi dansau cadril. Tati e un bărbat destul de puternic şi dintr-odată s-a întâmplat s-o trimită pe buni tocmai în partea cealaltă a sălii, pe contrabas. Ea a început imediat să ţipe şi să facă scandal. Apoi tati a apucat-o şi a ţinut-o cu capul în jos pe fereastra de la etajul patru, s-o mai calmeze un pic, să nu mai fie nervoasă. Dar nu a ajutat la nimic! „Dă-mi drumul imediat!” a ţipat ea. Şi tati i-a dat drumul, bineînţeles. Imaginează-ţi că nici aşa nu a fost mulţumită! Tati a zis că n-a mai văzut niciodată o femeie care să se enerveze aşa, degeaba. Da! Cred că e îngrozitor să te doară nervii, zise Pippi cu compasiune şi mai înmuie un biscuit în suc.

Tommy şi Annika se foiau stânjeniţi pe scaune. Mătuşica Laura părea nedumerită şi doamna Settergreen se grăbi să spună:

— Sper din toată inima că te vei simţi mai bine, mătuşica Laura.

— Se va simţi, zise Pippi pe un ton încurajator. Buni s-a simţit mult mai bine, pentru că a luat un calmant.

— Ce anume? întrebă mătuşica Laura, extrem de interesată.

— Otravă pentru vulpi. O lingură rasă de otravă pentru vulpi. Şi-a făcut efectul, fin'că dup-aia a stat înţepenită cinci zile şi n-a mai scos un cuvânt. S-a calmat de tot! De fapt, s-a vindecat complet! N-a mai ţopăit şi n-a mai ţipat. Oricâte ţigle i-ar fi picat în cap, ea nu le dădea nicio atenţie. Aşa că nu văd ce ar împiedica-o pe mătuşica Laura să se vindece, căci, după cum am spus, buni a mea s-a vindecat.

Tommy se furişă lângă mătuşica Laura şi îi şopti la ureche:

— Nu o băga în seamă, mătuşica Laura. Sunt doar scorneli. Nu are nicio bunică.

Mătuşica Laura dădu din cap ca să arate că înţelege perfect. Dar Pippi avea auzul fin şi auzise ce-i şoptise Tommy.

— Tommy are dreptate, zise ea. Nu am nicio bunică. Niciuna. Aşa că de ce trebuie să se sperie aşa de tare?

Mătuşica Laura se întoarse spre doamna Settergreen.

— Draga mea, ieri mi s-a întâmplat ceva de-a dreptul extraordinar…

— Nu poate fi mai extraordinar decât ce mi s-a întâmplat mie alaltăieri, o întrerupse Pippi. Călătoream cu trenul şi, în timp ce acesta înainta cu viteză maximă, pe fereastră a intrat în zbor o văcuţă care avea o valiză mare agăţată de coadă. S-a aşezat pe locul din faţa mea şi a început să răsfoiască mersul trenurilor ca să afle când urma să ajungem la staţia Câmpul cu Fân. Eu tocmai îmi mâncam sandviciurile; aveam la mine câteva tone de sandviciuri cu hering marinat şi cârnaţi, şi m-am gândit că poate îi e foame, aşa că i-am oferit şi ei unul. Şi, ce să vezi, a luat un sandvici cu hering marinat şi l-a înfulecat pe nerăsuflate. Pippi tăcu.

— Chiar că a fost o întâmplare extraordinară, zise mătuşica Laura cu amabilitate.

— Da, vacile de genu' ăsta nu cresc în copaci, continuă Pippi. închipuiţi-vă că a ales un sandvici cu hering marinat, când erau atâtea sandviciuri cu cârnaţi pe

care putea să le aleagă.

Doamna Settergreen umplu din nou ceştile cu cafea şi le mai dădu nişte suc de portocale copiilor. —Tocmai voiam să-ţi povestesc, înainte de a fi întrerupte de micuţa noastră prietenă, că am avut ieri o întâlnire foarte ciudată…

— Că veni vorba de întâlniri ciudate, zise Pippi, sunt sigură că vă va amuza să auziţi povestea cu Agathon şi Theodore. Odată, când corabia lui tati naviga spre Singapore, aveam nevoie de încă un marinar. Aşa că l-am luat cu noi pe Agathon. Agathon avea doi metri şi ceva înălţime şi era atât de slab, că-i zornăiau încheieturile când mergea, de parcă ar fi fost coada unui şarpe cu clopoţei înfuriat. Părul îi era negru ca pana corbului şi îi ajungea până la talie. Avea doar un dinte în gură, dar unul foarte mare, şi îi ieşea în afară, îndoindu-se spre bărbie. Tati s-a gândit că era prea urât, şi la început nu a vrut să-l ia la bord, dar după aceea s-a gândit că i-ar putea fi de folos în caz că ar fi vrut facă nişte cai s-o ia la galop. Puţin mai târziu, am ajuns la Hong Kong. Acolo am avut nevoie de un alt marinar. Aşa a apărut Theodore. Avea doi metri şi ceva înălţime, păr negru ca pana corbului, care îi ajungea la talie, şi doar un dinte în gură. Agathon şi Theodore semănau îngrozitor. Mai ales Theodore. De fapt, erau la fel de asemănători ca doi gemeni.

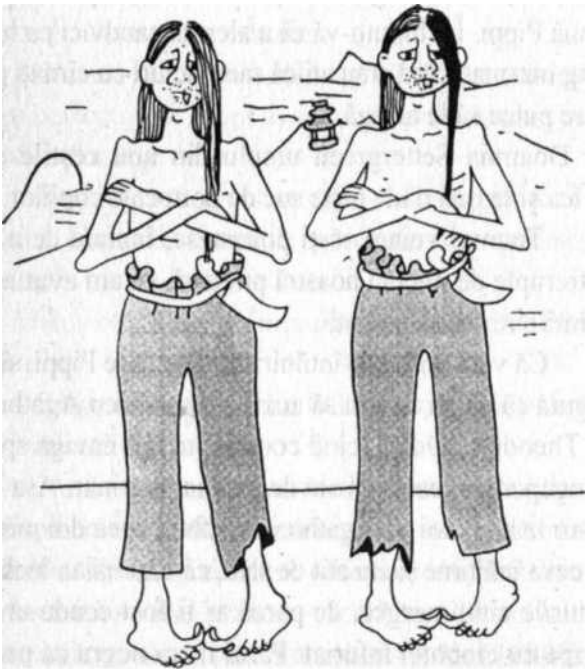

— Asta da ciudăţenie, zise mătuşica Laura.

— Ciudăţenie! Ce vi se pare ciudat în asta?

— Că erau atât de asemănători. Foarte ciudat, nu crezi?

— Nu, deloc. Chiar erau gemeni. Amândoi. Mai mult, erau gemeni de când se născuseră.

Se uită cu reproş la mătuşica Laura.

— Chiar nu ştiu ce vreţi să spuneţi, mătuşica. Chiar trebuie să faceţi atâta caz pentru că doi băieţi gemeni seamănă puţin? Nu au încotro. Puteţi să fiţi sigură, mătuşica Laura, că nimănui nu i-ar plăcea să semene cu Agathon. Şi nici cu Theodore, de altfel.

— Foarte bine. Dar de ce-ai adus vorba despre această întâlnire ciudată?

— Dacă mi s-ar da voie să iau şi eu parte la conversaţie, zise Pippi, v-aş relata nişte întâlniri tare ciudate. Vedeţi dumneavoastră, atât Agathon, cât şi Theodore mergeau pe partea exterioară a labelor de la picioare. La fiecare pas pe care îl făceau, degetul mare de la piciorul drept se lovea de degetul mare de la piciorul

stâng. Dacă nici asta nu era o întâlnire ciudată, apoi nu ştiu ce să mai zic. Cel puţin degetele mari de la picioare aşa credeau.

Pippi mai servi un biscuit. Mătuşica Laura se ridică să plece.

— Dar, mătuşica, voiai să ne povesteşti despre întâlnirea ciudată pe care ai avut-o ieri.

— Cred c-o s-o las pe altă dată. Dacă stau să mă gândesc bine, nici nu a fost chiar aşa de ciudată.

Îşi luă rămas-bun de la Tommy şi de la Annika. Apoi mângâie părul cel roşu al lui Pippi.

— La revedere, micuţa mea prietenă, zise ea. Ai avut dreptate. Deja mă simt mult mai bine. M-am calmat.

— Mă bucur tare mult, zise Pippi şi o îmbrăţişa pe mătuşica Laura din toată inima. Ştii ce, mătuşâco? Tati a fost foarte mulţumit că l-am luat pe Theodore în Hong Kong. Zicea că acum vom putea speria de două ori mai mulţi cai.

Într-o dimineaţă, Tommy şi Annika intrară ca de obicei ţopăind în camera lui Pippi şi strigară: „Bună dimineaţa!” Dar nu le răspunse nimeni. Pippi stătea cocoţată pe masa din bucătărie, ţinându-l în braţe pe Domnul Nilsson, maimuţica ei, şi cu un zâmbet fericit pe faţă.

— Bună dimineaţa, au repetat cei doi copii.

— Vă vine să credeţi? zise Pippi cu o privire visătoare. Vă vine să credeţi că tocmai *eu* m-am gândit la asta? Tocmai eu, dintre toţi oamenii, am inventat asta?

— Ce anume ai inventat? întrebară Tommy şi Annika într-un glas. Nu erau deloc surprinşi de faptul că Pippi inventase ceva – tot timpul făcea asta –, dar voiau să ştie despre ce era vorba. Ce e, Pippi?

— Un cuvânt nou, zise Pippi, uitându-se la cei doi copii de parcă atunci i-ar fi văzut pentru prima oară. Un cuvânt nou-nouţ.

— Ce cuvânt?

— Unul super de tot! —Zi-ni-l!

— *Lipănici.*

— *Lipănici,* repetă Tommy. Ce înseamnă?

— Aş vrea şi eu să ştiu, răspunse Pippi. Tot ce ştiu e că nu înseamnă aspirator.

Tommy şi Annika se gândiră un moment şi, în cele din urmă, Annika zise:

— Dar dacă nu ştii ce înseamnă, atunci nu prea îţi e de folos, nu-i aşa?

— Nu, tocmai asta mă deranjează, recunoscu Pippi.

— Mă întreb cine o fi fost cel care a hotărât ce înseamnă fiecare cuvânt, zise Tommy.

— Presupun că o mulţime de profesori bătrâni, spuse Pippi. Trebuie să recunosc că oamenii sunt foarte ciudaţi! Ia gândiţi-vă la cuvintele pe care le inventează. „Lighean” şi „mistrie”, şi „coardă”, şi alte chestii de-astea. Nu pot să-mi închipui de unde le-au scos. Dar pe „lipănici”, care e un cuvânt foarte bun, l-au omis. Ce noroc că m-am gândit eu la el! Şi, să nu îmi ziceţi mie Pippi, dacă nu o să aflu ce înseamnă! Se gândi o clipă. *Lipănici…* Mă întreb dacă nu cumva este vârful unui stâlp de steag colorat în albastru, zise ea cu îndoială în glas.

— Nu există stâlpi de steag coloraţi în albastru, îi aminti Annika.

— Da, aşa-i. Chiar nu ştiu. Se poate să fie sunetul care se aude când umbli prin noroi şi noroiul îţi intră printre degete? Ia să vedem cum sună: „Annika se plimba prin noroi, scoţând cel mai minunat *lipănici*”. Dădu din cap. Nu, nu merge. Ar trebui să fie „scoţând cel mai minunat lipăit”. Se scarpină în cap. Devine din ce în ce mai misterios. Dar, orice ar fi, sunt sigură că voi descoperi. Poate că se găseşte în vreun magazin. Haideţi să mergem să vedem!

Celor doi copii li se păru o idee bună. Pippi să duse să-şi caute valiza care era plină cu monede de aur.

— *Lipănici,* zise ea. Sună de parcă ar fi ceva scump. Cred că ar fi bine să luăm cu noi o monedă de aur.

Aşa că se pregăti. Domnul Nilsson îi sări pe umăr, şi Pippi ridică în aer calul şi îl dădu jos de pe verandă.

— Ar trebui să ne grăbim, le zise ea copiilor. O să luăm calul. Altfel s-ar putea să nu mai găsim niciun *lipănici* când ajungem acolo. Nu m-aş mira ca primarul să îl fi cumpărat deja pe ultimul.

Pe când calul galopa pe străzile orăşelului, purtându-i în spate pe Pippi, Tommy şi Annika, potcoavele lui făceau un zgomot atât de mare, încât toţi copiii din oraş îl auziră şi veniră în goană, căci o îndrăgeau tare mult pe Pippi.

— Pippi, unde te duci? au strigat ei.

— Mă duc să cumpăr *lipănici*, spuse Pippi, strunind calul pentru o clipă.

Copiii se opriră brusc şi părură uluiţi.

— Sânt bune de mâncat? întrebă un băieţel.

— Ba bine că nu, zise Pippi, lingându-şi buzele. Sunt delicioşi. Cel puţin aşa par după nume.

Sări de pe spinarea calului în faţa unui magazin de dulciuri şi îi dădu jos pe Tommy şi pe Annika. —Aş vrea un sfert de kilogram de lipănici, din acelea crocante.

— Lipănici? întrebă gânditoare tânăra cea drăguţă din spatele tejghelei. Nu cred că avem aşa ceva.

— Ba trebuie să aveţi, spuse Pippi. Sunt sigură că în magazinele bine aprovizionate există.

— Dar la noi s-au terminat, răspunse tânăra, care nu auzise niciodată de *lipănici,* dar nu voia să recunoască faptul că prăvălia ei nu era aşa de bine aprovizionată ca altele.

— Da’ ieri aţi avut? întrebă Pippi, nerăbdătoare. Vă rog, vă rog din suflet să-mi spuneţi cum arătau. N-am mai văzut niciodată lipănici. Aveau dungi roşii?

Tânăra se îmbujora şi spuse:

— Mi-e teamă că nu ştiu cum arată. în orice caz, noi nu avem aşa ceva.

Pippi ieşi din magazin foarte dezamăgită.

— Trebuie să continui căutările. Nu plec acasă fără lipănici.

Alături era un magazin de articole de uz casnic. Vânzătorul se înclină politicos în faţa copiilor.

— Vreau un *lipănici,* vă rog, zise Pippi. Dar trebuie să fie de cea mai bună calitate. Din ăla cu care se omoară leii.

Vânzătorul părea că ştie despre ce e vorba.

— Să vedem, zise el, scărpinându-se în cap. Să

vedem. Plecă şi se întoarse cu o greblă mică pe care i-o dădu lui Pippi. Asta e bună?

Pippi se uită la el indignată.

— Profesorii numesc asta o greblă. Dar se întâmplă că eu vreau un *lipănici.* Nu vă e jenă să încercaţi să înşelaţi un copil inocent?!

Vânzătorul râse şi zise:

— Mi-e teamă că nu avem aşa ceva. încearcă la magazinul de ţesături, pe colţ.

— Magazinul de ţesături, murmură Pippi când se a fiară din nou în stradă. Nu o să găsesc nimic acolo! De asta sunt sigură!

Pentru o secundă, păru descurajată, dar se însenină repede.

— Poate că, de fapt, *lipănicii* sunt o boală, zise ea. Hai să-l întrebăm pe doctor.

Annika ştia unde locuieşte doctorul, pentru că fusese acolo pentru un vaccin. Pippi sună la uşă şi o soră medicală deschise usa.

— Aş putea să-l văd pe domnul doctor, vă rog? E o problemă de viaţă şi de moarte.

Când copiii intrară, doctorul stătea la biroul lui. Pippi se duse direct spre el, închise ochii şi scoase limba.

— Ei, ce te doare? întrebă doctorul.

Pippi îşi deschise ochii cei albaştri şi îşi băgă limba înapoi în gură.

— Mi-e teamă că m-am molipsit de *lipănici.* Mă mănâncă peste tot şi când dorm nu pot să ţin ochii închişi. Câteodată sughiţ, iar duminica trecută nu m-am simţit deloc bine după ce am mâncat o farfurie de cremă de ghete cu lapte. De obicei mănânc foarte bine, dar de multe ori mâncarea o ia pe partea cealaltă, şi atunci se risipeşte. Sigur sunt crize de *lipănici.* Spuneţi-mi, vă rog, e o boală care se ia?

Doctorul privi feţişoara rumenă a lui Pippi, strălucind de sănătate, şi zise:

— Cred că eşti una dintre cele mai sănătoase persoane. Sunt sigur că nu suferi de *lipănici.*

Pippi îl apucă pe doctor de braţ.

— Dar există o boală numită *lipănici,* nu-i aşa?

— Nu, nu există. Dar, chiar dacă ar exista, sunt sigur că tu nu te-ai îmbolnăvi.

Pippi păru deprimată. Se înclină politicoasă în faţa doctorului şi îşi luă rămas-bun, iar Annika şi Tommy f&cură la fel. Se duseră să ia calul care îi aştepta lângă gard. Nu prea departe de casa doctorului se afla o clădire înaltă, cu trei etaje. Pippi arătă cu degetul către o fereastră deschisă şi spuse:

— Nu m-ar mira nicicum ca *lipăniciul* să fie chiar acolo! Mă duc să arunc o privire.

Se căţără repede pe ţeava de scurgere şi, când

ajunse în dreptul ferestrei deschise, se aruncă fără să se gândească prea mult, se prinse de pervazul ferestrei şi îşi băgă capul înăuntru.

Acolo stăteau de vorbă două doamne. Imaginaţi-vă ce surprinse au fost când au văzut un cap roşcovan iţindu-se deasupra pervazului ferestrei şi când au auzit o voce spunând:

— N-aveţi cumva pe aici un *lipănici?* Cele două doamne o priviră speriate.

— Dumnezeule, copilă, ce tot spui acolo? A evadat vreunul?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, zise Pippi politicoasă.

— O, Doamne, dacă e vreunul sub pat! ţipă una din doamne. Muşcă?

— Cred că da, răspunse Pippi. După nume, pare a avea colţi mari şi puternici.

Cele două doamne se agăţară una de alta înspăimântate. Pippi se uită cu interes de jur împrejurul camerei, dar în cele din urmă spuse tristă:

— Nu, nici urmă de *lipănici* pe aici. Îmi pare rău că v-am deranjat, dar am vrut să mă asigur, că tot eram în trecere. Coborî pe ţeava de scurgere şi le zise celorlalţi copii: Ghinion, nu există urmă de *lipănici* în oraşul acesta. Hai acasă!

Când au ajuns la verandă şi au sărit jos de pe cal, Tommy era să calce pe un gândăcel care se zbătea pe aleea cu nisip.

— Fii atent, Tommy, e o insectă pe jos, strigă Pippi.

Se aplecară toţi trei ca să se uite la ea. Era foarte mică. Avea aripi verzi care aruncau luciri de metal. -Nu e un cărăbuş.

— Nu e nicio buburuză, niciun greier, zise Annika. Aş vrea să ştiu ce e.

Un zâmbet de fericire lumină faţa lui Pippi.

— Eu ştiu. E un *lipănici.*

— Eşti sigură? întrebă neîncrezător Tommy.

— Crezi că nu sunt în stare să recunosc un *lipănici* dud îl văd? Ai mai văzut ceva atât de *lipănicios* în viaţa ta?

Pippi mută cu grijă gândăcelul într-un loc sigur, unde nimeni nu putea să-l calce.

— Drăguţul meu *lipănici,* zise ea cu blândeţe. Ştiam eu că tot voi găsi unul până la urmă. Dar trebuie să recunosc totuşi că e ciudat. Am pierdut ore întregi căutând prin oraş un *lipănici* şi, când acolo, el se afla chiar în faţa Căsuţei Villekulla.

Într-o bună zi, frumoasa şi lunga vacanţă de vară luă sfârşit, iar Tommy şi Annika începură din nou să meargă la şcoală. Pippi continua să creadă că era îndeajuns de deşteaptă şi fără se să ducă la şcoală şi lăsa să se înţeleagă foarte clar că nu intenţiona să calce vreodată pragul vreunei şcoli – cel puţin nu până când nu va simţi că e absolut necesar să ştie cum se scrie litera „ă” din expresia „rău de mare”.

— Dar cum nu am niciodată rău de mare, nu va trebui să-mi bat vreodată capul cu ortografia, spunea ea. Iar dacă o să am vreodată rău de mare, o să am lucruri mai bune la care să mă gândesc decât ortografia. —Nu cred că vei avea vreodată rău de mare, zise Tommy.

Avea dreptate. Pippi călătorise pe toate oceanele împreună cu tatăl ei, înainte ca acesta să devină Regele Canibalilor şi înainte ca ea să se stabilească în Căsuţa Villekulla. Dar nu avusese niciodată rău de mare.

Uneori Pippi se ducea călare la şcoală şi îi aducea acasă pe Annika şi pe Tommy, ceea ce le făcea acestora deosebită plăcere. Adorau să călărească şi, cu siguranţă, nu există prea mulţi copii care să poată veni acasă de la şcoală călare.

— Auzi, Pippi, te rog, vino să ne iei de la şcoală în după-amiaza aceasta, o rugă Tommy într-o zi, când el şi

Annika se pregăteau să se întoarcă la şcoală după pauza de prânz.

— Da, te rog, spuse şi Annika, căci astăzi domnişoara Rosenbloom o să le dea premii copiilor buni şi silitori.

Domnişoara Rosenbloom era o doamnă în vârstă, bogată, care locuia în orăşelul lor. Nu era foarte darnică cu banii, dar o dată pe semestru aducea la şcoală cadouri pentru copii. Nu pentru toţi – o, nu! Doar copiii foarte buni şi harnici primeau premii. Pentru a stabili care dintre copii erau cu adevărat buni şi harnici, mai întâi dădea examene orale care durau foarte mult. De aceea toţi copiii din orăşel trăiau într-o permanentă stare de teroare. în fiecare zi, când venea vremea să-şi facă temele, dar ei aveau chef de ceva mai plăcut, părinţii lor le spuneau: „Nu uitaţi de domnişoara Rosenbloom!”

Era o mare ruşine să vii acasă la părinţii, fraţii şi surorile mai mici într-o zi de vizită a domnişoarei Rosenbloom fără un bănuţ, sau o pungă de dulciuri, sau fără vreo vestă. Da, o vestă! Căci domnişoara Rosenbloom dăruia şi haine copiilor mai sărăcuţi. Dar, oricât de sărac ai fi fost, nu conta, dacă nu ştiai câţi metri are un kilometru. Nu-i de mirare că toţii copiii din oraş erau îngroziţi de prezenţa domnişoarei Rosenbloom. Le era teamă şi de supa ei! Ştiau că domnişoara punea să-i cântărească şi să-i măsoare ca să vadă dacă nu cumva vreunul dintre ei primea prea puţină mâncare acasă. Toţi copilaşii slabi şi sfrijiţi erau nevoiţi să se ducă în fiecare zi acasă la domnişoara Rosenbloom la prânz şi să mănânce o farfurie mare de supă de mazăre. Aceasta ar fi fost bună, dacă nu ar fi avut o mulţime de hoaspe oribile în ea.

Venise iarăşi ziua cea mare când domnişoara Rosenbloom avea să viziteze şcoala. Orele se terminară mai devreme decât de obicei şi toţi copiii se adunară în curtea şcolii. In mijlocul curţii fusese adusă o masă mare la care stătea domnişoara Rosenbloom. Avea cu ea două secretare care scriau totul despre copii – cât cântăreau şi dacă erau în stare să răspundă la întrebări; ce notă aveau la purtare; dacă aveau frăţiori sau surioare mai mici care

aveau şi ei nevoie de haine. Părea că domnişoara Rosenbloom voia să ştie totul despre fiecare. În faţa ei se afla o cutie cu bani, multe punguţe cu dulciuri şi grămezi înalte de veste, şosete şi pantalonaşi de lână.

— Copii, aşezaţi-vă în mai multe rânduri! strigă domnişoara. Pe primul rând, cei care nu au fraţi şi surori mai mici, pe al doilea – cei care au unul sau doi fraţi sau surori, pe al treilea – cei care au mai mult de doi fraţi.

Domnişoara Rosenbloom era foarte meticuloasă. Şi bineînţeles că era drept ca şcolarii care aveau mulţi fraţi şi multe surori să primească pungi cu dulciuri mai mari decât cei care nu aveau niciunul.

Apoi începu examinarea! Cum mai tremurau copiii! Cei care nu ştiau să răspundă trebuiau să stea la colţ, iar mai târziu aveau să se întoarcă acasă fără să le ducă măcar o bombonică frăţiorilor şi surioarelor mai mici.

Tommy şi Annika erau, fără îndoială, nişte elevi foarte buni. Cu toate acestea, fundiţa din părul fetei tremura de emoţie în vreme de Annika îşi aştepta rândul alături de Tommy; iar faţa lui Tommy devenea din ce în ce mai albă, pe măsură ce se apropia de domnişoara Rosenbloom. Când îi veni rândul să răspundă, se stârni rumoare printre copiii care nu aveau fraţi şi surori. Cineva îi împingea din spate. Nu era nimeni altcineva decât Pippi. Trecu peste rând şi se duse direct la domnişoara Rosenbloom.

— Scuzaţi-mă, zise ea, dar eu nu am fost aici de la început. Care e rândul pentru cei care nu au paisprezece fraţi şi surori, când treisprezece dintre ei sunt nişte băieţaşi obraznici?

Domnişoara Rosenbloom îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Deocamdată, poţi să stai unde eşti, dar îmi imaginez că nu va trece mult până o să li te alături copiilor care stau la colţ.

Apoi secretarele notară numele lui Pippi şi o cântăriră să vadă dacă avea nevoie de supă. Dar avea cu două kilograme mai mult decât ar fi trebuit.

— Nu vei avea parte de supă, fetiţo, zise domnişoara Rosenbloom cu severitate.

— Ce noroc! spuse Pippi. Acum tot ce va trebui să fac este să mă feresc de pantalonaşi şi de veste şi am scăpat basma curată.

Domnişoara Rosenbloom nu o ascultă. Căuta prin abecedar ceva dificil ca să i-l dea lui Pippi să-l spună pe litere.

— Atenţie, fetiţo, zise ea, într-un târziu. Vreau să-mi zici cum spui tu pe litere „rău de mare”.

— Cu cea mai mare plăcere, zise Pippi. R-o-u d-e m-a-r-e.

Domnişoara Rosenbloom zâmbi dispreţuitor.

— I-auzi, abecedarul zice că se spune altfel.

— Ce noroc că m-aţi întrebat cum îl spun *eu.* „R-o-u d-e m-a-r-e”, aşa l-am spus mereu şi n-am avut nicio problemă.

— Notaţi asta, zise domnişoara către secretare. Gura i se strânsese într-o linie subţire.

— Da, vă rog, zise şi Pippi. Notaţi această variantă corectă şi aveţi grijă să fie introdusă în abecedar cât mai repede posibil.

— Ei bine, fetiţo, acum, ia zi-mi, când a murit Carol?

— Vai de mine! exclamă Pippi. A murit deja? Ce trist când te gândeşti câţi oameni dau colţu’ în zilele noastre. Sunt sigură că aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă şi-ar fi schimbat pantofii după ce i s-au udat.

— Notaţi şi asta, le zise domnişoara Rosenbloom secretarelor pe un ton rece.

— Da, întări Pippi, şi mai scrieţi şi că e bine să pui lipitori pe corp. Şi înainte de a merge la culcare trebuie să bei puţină parafină călduţă. Te ţine treaz toată noaptea!

Domnişoara Rosebloom dădu din cap.

— De ce are calul dinţii zgrunţuroşi? întrebă ea cu severitate.

— Sânteţi sigură că aşa sunt dinţii lui? întrebă Pippi cu îndoială. Puteţi să-l întrebaţi. Stă acolo, şi arătă spre calul ei care era legat de un copac. Ce noroc că l-am adus! zise ea fericită. Altfel nu aţi fi aflat niciodată de ce are dinţii zgruţuroşi. Să fiu cinstită, habar n-am care e cauza,

şi nici nu mă interesează în mod deosebit.

Gura domnişoarei Rosenbloom se strânsese într-o linie şi mai subţire.

— E strigător la cer, mormăi ea, de-a dreptul strigător la cer.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Pippi foarte satisfăcută. Dacă o să continui să fiu aşa isteaţă ca până acum, nu-i aşa că o să reuşesc să evit să mă aleg cu o pereche de pantalonaşi roz de lână ?

— Notaţi! zise domnişoara Rosenbloom către secretare.

— Nu vă obosiţi, spuse Pippi. Nu-mi prea plac pantalonaşii de lână roz; în schimb, aţi putea să mă scrieţi în caiet pentru o pungă mare cu dulciuri.

— Îţi pun ultima întrebare, zise domnişoara Rosenbloom cu vocea sugrumată de furie.

— Ia ziceţi! îmi place felul ăsta de examen.

— Ia să vedem, ştii răspunsul? Peter şi Paul trebuie să împartă o prăjitură. Dacă Peter capătă un sfert, ce capătă Paul?

— O durere de burtă, afirmă Pippi şi se întoarse către secretare, cărora le zise pe un ton solemn: Notaţi că Paul capătă o durere de burtă.

Domnişoara Rosenbloom se săturase deja de Pippi.

— Eşti copilul cel mai ignorant şi mai nesuferit din câţi am văzut, spuse ea. Treci la colţ imediat şi să-ţi fie ruşine!

Pippi o porni din loc ascultătoare, dar bombăni supărată:

— Nu-i drept! Am răspuns la toate întrebările.

După ce făcu vreo câţiva paşi, îşi aminti deodată ceva şi se întoarse repede la domnişoara Rosenbloom.

— Iertare, dar am uitat să vă spun cât măsor la umeri şi la înălţime. Notaţi, spuse către secretare. Nu c-aş vrea să capăt supă – Doamne fereşte! —, dar să fie totul în regulă în registre.

— Dacă nu treci imediat la colţ, zise domnişoara Rosenbloom, ştiu eu o fetiţă care o să capete o chelfaneală

în curând.

— Bietul copil! zise Pippi. Trimiteţi-o imediat la mine şi o voi apăra! Notaţi asta!

Pippi se duse apoi să se alăture copiilor cărora trebuia să le fie ruşine de ei înşişi. Erau departe de a fi fericiţi. Mulţi dintre ei plângeau şi suspinau gândindu-se la ce vor spune părinţii şi fraţii lor despre faptul că au venit acasă fără bani şi fără dulciuri.

Pippi privi în jur la copiii cu feţele scăldate în lacrimi şi înghiţi în sec o dată sau de două ori. Apoi zise:

— O să organizăm un test al nostru!

Copiii se înseninară puţin, dar nu prea înţelegeau ce voia să zică Pippi.

— Aşezaţi-vă pe două rânduri. Cei care ştiu despre Carol I că este mort să se aşeze pe un rând; cei care nu au auzit încă despre moartea lui să stea pe celălalt rând.

Dar cum toţi copiii ştiau că murise, se formă un singur rând.

— Nu e bine aşa, zise Pippi. Trebuie să fie cel puţin două rânduri, altfel nu merge. întrebaţi-o pe doamna Rosenbloom.

Se gândi un moment.

— Ştiu, spuse ea în sfârşit. Toţi copiii care se pricep la şotii să se alinieze aici.

— Şi cine o să fie în rândul celălalt? întrebă cu interes o fetiţă care nu voia să admită că şi ea era pusă pe şotii.

— În celălalt o să fie cei care nu se prea pricep *încă.* La masa domnişoarei Rosenbloom examinarea era în plină desfăşurare şi, din când în când, câte un copilaş cu ochii în lacrimi venea încet să se alăture grupului lui Pippi.

— Acum urmează întrebarea cea grea, zise Pippi. E momentul să vedem dacă v-aţi făcut temele cum trebuie.

Se întoarse către un băieţel slăbuţ îmbrăcat în cămaşă albastră.

— Fii atent, zise ea, imitând-o pe domnişoara Rosenbloom. Spune-mi numele cuiva care a murit. — Bătrâna doamnă Pettigrew, care locuia la numărul 57.

— Foarte bine! zise Pippi. Mai ştii pe altcineva? Nu, băieţaşului nu-i mai venea nimeni în minte. Pippi îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi îi suflă tare:

— Carol I, bineînţeles!

După aceea, Pippi îi întrebă pe rând pe copii dacă ştiau pe cineva care murise, şi cu toţii îi dădură acelaşi răspuns:

— Bătrâna doamnă Pettigrew, care locuia la numărul 57, şi Carol I.

— Examinarea merge mai bine decât mă aşteptam, zise Pippi. Mai am doar o întrebare. Dacă Peter şi Paul trebuie să împartă o prăjitură, iar Peter refuză să mănânce mai mult decât un amărât de sfert din ea, cine trebuie să se sacrifice şi s-o înfulece pe toată?

— Paul, strigară toţi copiii într-un glas.

— Doamne! Nu cred să mai fie mulţi copii aşa isteţi ca voi, zise Pippi. Iată premiul vostru.

Şi scoase din buzunar nişte monede de aur şi dărui fiecărui copil câte una. Apoi primiră câte o pungă mare de dulciuri din rucsacul lui Pippi.

Şi uite aşa se întâmplă că era mare bucurie în grupul copiilor care fuseseră trimişi la colţ. Când examinarea doamnei Rosenbloom se termină şi veni timpul ca toată lumea să plece acasă, cel mai repede alergară fetiţele şi băieţii care stătuseră la colţ. Dar mai întâi veniră cu toţii la Pippi.

— Mulţumim, dragă Pippi, i-au spus ei. Mulţumim pentru bani şi pentru dulciuri.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumiţi pentru asta. Dar să nu uitaţi niciodată că v-am salvat de pantalonaşii roz de lână.

Săptămânile trecură şi se făcu toamnă. Apoi trecu şi toamna şi veni iama. Era o iarnă lungă şi rece care părea că nu se mai termină. Tommy şi Annika trebuiau să înveţe foarte mult pentru şcoală şi, cu fiecare zi care trecea, se simţeau mai obosiţi şi li se părea din ce în ce mai greu să se trezească dimineaţa. Doamna Settergreen începu să se îngrijoreze din cauză că erau palizi şi n-aveau poftă de mâncare. Apoi, colac peste pupăză, amândoi făcură pojar şi fură nevoiţi să stea la pat două săptămâni.

Aceste două săptămâni ar fi fost foarte plictisitoare dacă Pippi nu ar fi venit în fiecare zi şi n-ar fi făcut acrobaţii la fereastra lor. Doctorul îi interzisese să intre în camera bolnavilor ca să nu se molipsească şi ea.

Pippi îl ascultă, cu toate că era de părere că şi-ar putea asuma misiunea de a strivi cu unghiile vreo două miliarde de microbi într-o singură după-amiază. Dar nimeni nu-i interzisese să facă acrobaţii la fereastră! Camera copiilor se afla la etajul întâi, aşa că Pippi sprijinise o scară de pervaz. Era foarte interesant pentru Annika şi Tommy, care stăteau lungiţi în paturile lor, să încerce să ghicească cum va arăta Pippi când va apărea la capătul scării, pentru că niciodată nu era la fel. Uneori era îmbrăcată ca un coşar, alteori – ca o fantomă înfăşurată în cearşafuri albe, altă dată era o vrăjitoare. Se întâmpla să pună în scenă şi piese amuzante, în care ea juca toate rolurile. Alteori făcea exerciţii de gimnastică pe scară – şi ce mai exerciţii! Stătea pe cea mai înaltă treaptă şi lăsa scara să se legene înainte şi înapoi, iar Tommy şi Annika ţipau, temându-se ca nu cumva Pippi să cadă de la o înălţime aşa de mare. Dar nu cădea niciodată. Când cobora de pe scară, întotdeauna o lua cu capul în jos doar ca să-i distreze pe cei doi copii. în fiecare zi se ducea în oraş şi cumpăra mere, portocale şi dulciuri. Le punea într-un coşuleţ de minerul căruia lega o frânghie lungă. Apoi îl punea pe Domnul Nilsson să urce cu un capăt al frânghiei la Tommy, care deschidea fereastra şi trăgea coşuleţul în

sus. Uneori Domnul Nilsson aducea câte o scrisoare de la Pippi, când aceasta era ocupată şi nu putea veni personal. Dar asta nu se întâmpla decât foarte rar, căci Pippi stătea aproape tot timpul pe scară. Uneori îşi lipea nasul de geam, îşi întorcea pleoapele în afară şi se schimonosea îngrozitor. Le zicea copiilor că le va da fiecăruia câte o monedă de aur dacă se abţineau să nu râdă, dar le era imposibil să nu o facă. Tommy şi Annika râdeau atât de tare, că aproape căzeau din pat.

Cu timpul se făcură bine şi li se dădu voie să se dea jos din pat. Dar cât de palizi şi de slabi erau! Pippi stătea cu ei în bucătărie şi îi privea mâncând orez cu lapte. Adică, ar fi trebuit să mănânce orez cu lapte, dar nu se prea îndemnau la mâncat. Mama lor se îngrijoră când îi văzu că abia ciuguleau din farfurii.

— Hai mâncaţi orezul, să vedeţi ce bun e! zise ea. Annika amesteca orezul în farfurie, dar nu putea să înghită nici măcar o linguriţă.

— *De ce* trebuie să-l mănânc? întrebă ea pe un ton plângăreţ.

— Ce întrebare prostească! spuse Pippi. Bineînţeles că trebuie să mănânci orezul acesta bun, altfel n-o să te faci mare şi puternică. Şi dacă n-o să te faci mare şi puternică, n-o să-i poţi face pe copiii *tăi* să-şi mănânce bunătatea de orez. O, nu, Annika! Gândeşte-te la ce haos ar fi în ţara asta din cauza orezului cu lapte dacă toată lumea ar vorbi ca tine.

Tommy şi Annika mâncară fiecare câte două linguriţe de orez. Pippi îi privea compătimitor.

— Aveţi nevoie de o călătorie pe mare, spuse ea, legănându-se cu scaunul. Asta v-ar învăţa să mâncaţi tot din farfurie. îmi aduc aminte că odată, când eram pe mare cu tata, Fridolf, unul dintre marinari, a descoperit deodată că nu putea să mănânce mai mult de şapte farfurii de orez cu lapte la micul dejun. Tati aproape că înnebunise de grijă din cauza lipsei de poftă de mâncare a lui Fridolf. „Dragul meu Fridolf, i-a zis el cu ochii aproape în lacrimi, mi-e teamă să nu suferi de vreo boală mistuitoare. Cred că astăzi ar trebui să stai în cabina ta până când te vei simţi mai bine şi vei putea mânca din nou ca un om normal. O să vin şi o să te învelesc şi o să-ţi dau un midicament întăritor!”

— Se zice „un medicament”, o corectă Annika.

— Şi Fridolf se îndreptă clătinându-se către patul lui, continuă Pippi, pentru că şi el era îngrijorat şi se întreba ce boală cumplită îl lovise de nu putea să mănânce decât şapte farfurii de orez cu lapte. Stătea întins în cabina lui, întrebându-se dacă va mai prinde lăsatul serii, când tati îi aduse *midicamentul.* Era un *midicament* negru, rău la gust, dar – orice aţi zice voi despre el – era, cu siguranţă, întăritor.

— De îndată ce Fridolf înghiţi prima linguriţă, o flacără îi ieşi pe gură. Scoase un ţipăt atât de puternic, încât *Hoppetossa* se clătină de la prora la pupa, şi sunetul fu auzit pe vase care se aflau la o distanţă de cincizeci de mile marine. Bucătarul nu apucase să stringa încă masa, când Fridolf veni din cabina lui, scoţând fum pe nări şi răgete asurzitoare. Se trânti pe scaun şi începu să mănânce orez cu lapte, şi după a cincisprezecea farfurie încă mai cerea. Dar nu mai era nici strop de orez cu lapte, şi bucătarul veni cu ideea să arunce cartofi fierţi şi răciţi în gura deschisă a lui Fridolf. în momentul în care bucătarul părea că vrea să se oprească, Fridolf mormăia furios, aşa că trebuia să continue, dacă nu voia să fie mâncat el însuşi. Dar, din păcate, avea doar 117 cartofi şi, după ce i-l aruncă pe ultimul lui Fridolf, se repezi afară şi încuie uşa după el. Cu toţii stăteam şi îl priveam pe Fridolf pe hublou. Scâncea ca un bebeluş hămesit şi se apucă să înghită una după alta scândura de frământat coca, urciorul cu apă şi cincisprezece farfurii. Apoi începu să ronţăie masa; rupse cele patru picioare şi le mâncă atât de repede, că îi cădea rumeguş din gură; dar el zicea că pentru un sparanghel era cam lemnos. Se pare că tăblia mesei îi plăcu mai mult, pentru că se linse pe bot după ce o înghiţi, spunându-ne că era cel mai bun sandvici pe care îl mâncase din copilărie. Dar, în momentul acela, tati a considerat că Fridolf se vindecase de boala cea mistuitoare şi a intrat şi i-a zis că va trebui să se abţină de la mâncare în cele două ore care mai rămăseseră până la cină, când avea să primească piure de napi şi şuncă fiartă. „Vai, vai, căpitane, a zis

Fridolf, ştergându-se la gură, stai niţel, căpitane, a adăugat el cu ochii scăpărând de nerăbdare, dar, nu putem oare lua o gustare între mese?”

Pippi îşi lăsă capul într-o parte şi se uită la Tommy şi la Annika. Apoi la orezul cu lapte din farfuriile lor.

— După cum spuneam, sigur aveţi nevoie de o scurtă călătorie pe mare. O să vă readucă pofta de mâncare.

Poştaşul tocmai trecea pe lângă casa familiei Settergreen în drumul său spre Căsuţa Villekulla. O zări pe Pippi pe fereastră şi strigă:

— Pippi Şoseţica, ai primit o scrisoare!

Pippi fu atât de surprinsă, că era cât pe-aici să cadă de pe scaun.

— O scrisoare? Pentru mine? O scrisoare adevărată? Una adevărată? N-o să cred până nu văd cu ochii mei.

Dar era o scrisoare adevărată, una cu o mulţime de timbre străine lipite pe plic.

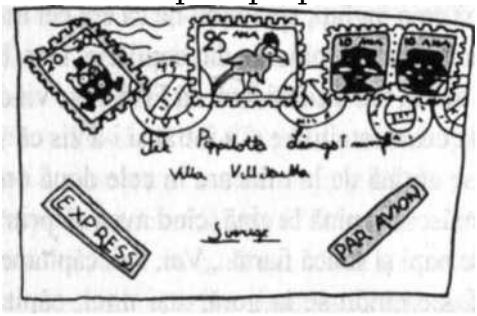

— Citeşte-o tu, Tommy! Te pricepi la asta, zise Pippi.

„Draga mea Pippilotta, începu Tommy cu glas tare. Când primeşti această scrisoare, te poţi duce deja jos, în port, să te uiţi după Hoppetossa, *căci eu o să vin să te iau în Insula Canibalilor într-o vacanţă. Cred că drept este să vezi şi tu ţara în care tatăl tău a devenit un conducător atât de puternic. E destul de plăcut aici şi cred că îţi va plăcea. Credincioşii mei supuşi de-abia aşteaptă să o vadă şi ei pe faimoasa Prinţesă Pippilotta. Aşa că nu admit niciun fel de împotrivire. Ai să vii în vizită – căci aşa porunceşte Maiestatea Mea cea regală şi părintească.*

Te pupă tare şi îţi transmite multă dragoste tatăl tău,

REGELE EPHRAIM I, Şoseţica,

Conducător suprem al Insulei Canibalilor”.

Când Tommy termină de citit scrisoarea, în bucătărie era aşa de linişte că s-ar fi auzit şi un fulg căzând.

Într-o frumoasă dimineaţă, *Hoppetossa* intră în port, împodobită de la prora până la pupa cu steaguri şi panglici colorate. Membrii fanfarei militare a orăşelului stăteau pe chei şi cântau o melodie veselă pentru a-şi întâmpina cum se cuvine oaspeţii. Toţi locuitorii oraşului veniseră să fie martori la întâlnirea dintre Pippi şi tatăl ei, Regele Ephraim I, Şoseţica. Un fotograf avea pregătit aparatul pentru a imortaliza această revedere.

Pippi era aşa de nerăbdătoare, că ţopăia de colo-colo, şi de îndată ce puntea fu lăsată, se aruncă în braţele tatălui său cu ţipete de bucurie. Căpitanul era atât de bucuros să-şi vadă fiica, încât o azvârli de câteva ori în sus. Pippi era la fel de încântată, aşa că şi ea la rândul său îl aruncă pe căpitan în aer, chiar de mai multe ori.

Singura persoană nefericită era fotograful, pentru că îi era imposibil să facă o poză reuşită când ori Pippi, ori tatăl ei zburau prin aer.

Apoi Tommy şi Annika veniră să-l salute pe Căpitanul Şoseţica, dar, vai, cât de palizi şi de slăbiţi arătau! Era prima dată când ieşeau din casă după boală.

Pippi trebui să urce la bord pentru a-i vedea pe Fridolf şi pe ceilalţi prieteni marinari. Lui Tommy şi surorii lui li se dădu voie să o însoţească. Era o experienţă cu totul nouă să pui piciorul pe o corabie care venea de atât de departe, iar copiii erau nerăbdători să vadă tot ce era de văzut. Ii căutară pe Agathon şi pe Theodore, dar Pippi le zise că plecaseră de mult de pe corabie.

Pippi îi îmbrăţişa pe marinari atât de tare, că aceştia putură să respire normal abia după cinci minute. Apoi îl ridică pe Căpitanul Şoseţica, îl puse pe un umăr şi îl duse prin mulţime tocmai la Căsuţa Villekulla. Tommy şi Annika veneau în urma lor ţinându-se de mână.

— Trăiască Regele Ephraim! striga mulţimea.

Cu toţii considerau că aceasta era o zi importantă în istoria orăşelului lor.

Câteva ore mai târziu, Căpitanul Şoseţica se afla în patul de la Căsuţa Villekulla. Dormea şi sforăia atât de tare, că toată casa se zguduia din temelii. Pippi, Tommy şi Annika stăteau la masa din bucătărie, pe care se mai puteau vedea încă resturile unei cine îmbelşugate. Tommy şi Annika erau tăcuţi şi gânditori. Oare la ce se gândeau? Ei bine, având în vedere cum stăteau lucrurile, Annika credea că mai bine ar fi moartă. Iar Tommy încerca să-şi aducă aminte dacă era ceva pe lumea asta care făcea ca viaţa să merite trăită, dar nu găsea nimic. „Viaţa e ca un deşert”, îşi spuse el.

Dar Pippi era cum nu se poate mai veselă. Îl mângâia pe Domnul Nilsson, care se plimba cu grijă printre farfuriile de pe masă, îi bătea pe cei doi copii pe spate, fluiera şi cânta şi, din când în când, făcea câţiva paşi de dans şi nu părea să observe că Tommy şi Annika erau trişti.

— O să fie super să merg iar pe mare, spunea ea. Ia gândiţi-vă, marea! Eşti la fel de liber ca păsările cerului!

Tommy şi Annika oftară.

— De-abia aştept să văd şi Insula Canibalilor. Ce plăcut o să fie să mă întind pe plajă, cu picioarele scăldate de apele Mărilor Sudului, şi să deschid gura să las să-mi cadă în ea o banană coaptă!

Tommy şi Annika oftară din nou.

— Ce distractiv o să fie să mă joc cu copiii de pe insuliţă, continuă Pippi.

Încă un oftat al celor doi copii.

— De ce oftaţi? Nu vă plac copiii de pe insuliţă?

— Ba da, dar ne gândim că o să treacă o grămadă de timp până o să te întorci la Căsuţa Villekulla. — Bineânţeles, spuse Pippi veselă. Dar pe mine asta nu mă îngrijorează deloc. Poate că mă voi distra mai bine pe Insula Canibalilor.

Annika îşi întoarse faţa palidă şi disperată către Pippi.

— Oh, Pippi! Cât timp crezi că vei fi plecată?

— E cam greu de spus. Cred că până la Crăciun.

Annika scoase un suspin.

— Cine ştie, poate o să fie aşa de frumos pe Insula Canibalilor, încât o să vreau să rămân acolo pentru totdeauna. Hopa-hop, zise Pippi, şi mai făcu câţiva paşi de dans. O Prinţesă a Canibalilor! Asta nu-i o treabă chiar de lepădat pentru cineva care nu prea a dat pe la şcoală.

Ochii lui Tommy şi ai surorii lui începură să capete o lucire ciudată. Deodată, Annika îşi lăsă capul pe masă şi izbucni în plâns.

— Dar, dacă mă gândesc bine, nu cred că o să rămân acolo pentru totdeauna. Până la urmă ajungi să te plictiseşti de viaţa de la Curte. Aşa că într-o zi o să spun: „Tommy şi Annika, ce-aţi zice de o călătorie înapoi la Căsuţa Villekulla?”

— Ce bine va fi când ne vei scrie că te întorci! spuse Tommy.

— Să vă scriu?! N-aveţi urechi de auzit? N-o să vă scriu. O să vă *spun* pur şi simplu: „Tommy şi Annika, azi o pornim înspre Căsuţa Villekulla”.

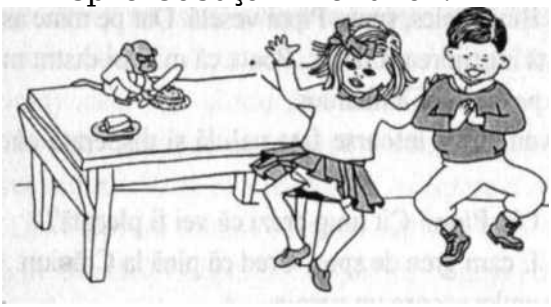

Annika îşi ridică capul de pe masă, iar Tommy murmură:

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun? în ce limbă vorbesc oare? Sau chiar se poate să fi uitat să vă spun că veniţi cu mine pe Insula Canibalilor? Eram sigură că v-am zis.

Tommy şi Annika săriră de pe scaunele lor. Respiraţia li se acceleră… Dar Tommy sări:

— Ce tot spui acolo! Mami şi cu tati nu ne vor da voie să plecăm.

— Ba da. Am aranjat deja această problemă cu mama

voastră.

În Căsuţa Villekulla se aşternu o linişte mormântală preţ de exact cinci secunde. Apoi se auziră două strigăte puternice. Tommy şi Annika nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie.

Domnul Nilsson, care stătea pe masă şi încerca să-şi întindă nişte unt pe pălărioară, îşi ridică uimit ochii. Uimirea lui crescu când îi văzu pe Pippi, pe Tommy şi pe Annika dându-şi mâinile şi făcând o horă în jurul camerei. Dansau şi strigau atât de tare, că la un moment dat lustra se desprinse de tavan şi căzu pe podea. Domnul Nilsson aruncă îndată cuţitul de întins unt pe fereastră şi începu şi el să danseze. —Chiar e adevărat? întrebă Tommy când se liniştiră şi se pitiră în cufărul de lemn, ca să discute despre întâmplare.

Da! Era adevărat! Tommy şi Annika urmau să plece pe Insula Canibalilor. Bineînţeles că aproape toate doamnele din oraş veniră la doamna Settergreen şi-i ziseră:

— Doar nu te gândeşti să-i laşi pe copii să plece pe mare împreună cu *Pippi Şoseţica?* Nu se poate să vorbeşti serios!

Dar doamna Settergreen le răspunse:

— De ce nu? Copiii au fost bolnavi, şi doctorul spune că trebuie să schimbe aerul. De când o ştiu eu pe Pippi, niciodată nu a făcut ceva care să-i rănească pe Tommy şi pe Annika. Nimeni nu s-a purtat mai frumos cu ei decât ea.

— Dar totuşi, draga mea, *Pippi Şoseţica!* spuseră doamnele pe un ton dezaprobator.

— Exact! întări doamna Settergreen. Poate că Pippi Şoseţica nu are maniere prea elegante, dar e foarte bună la suflet.

* * *

Şi uite-aşa se întâmplă că, într-o seară răcoroasă de primăvară, Tommy şi Annika plecară pentru prima dată în viaţa lor din oraşul cel micuţ, pentru a porni într-o călătorie în jurul lumii împreună cu Pippi. Stăteau pe punte toţi trei, în timp ce briza serii umfla pânzele corăbiei

Hoppetossa. Toţi trei? De fapt, erau cinci, pentru că Domnul Nilsson şi calul erau şi ei acolo.

Toţi colegii de şcoală ai copiilor stăteau pe chei şi aproape plângeau de tristeţe şi de invidie. A doua zi ei aveau să se ducă la şcoală, ca de obicei. Şi tema pentru ora de geografie era să înveţe numele tuturor insulelor din Mările Sudului. Tommy şi Annika nu vor mai avea teme de făcut multă vreme de aici înainte. „Sănătatea e mai importantă decât şcoala", spusese doctorul. „Şi vor vedea insulele din Mările Sudului pe viu", spuse Pippi.

Părinţii lui Tommy şi ai Annikăi stăteau şi ei pe chei, iar copiii simţiră brusc o strângere de inimă când îi văzură scoţându-şi batistele ca să-şi şteargă lacrimile. Dar Tommy şi Annika nu mai puteau de fericire; erau aşa de fericiţi, că aproape îi durea.

Încetişor, *Hoppetossa* se depărta de ţărm.

— Copii, strigă doamna Settergreen, când ajungeţi în Marea Nordului, nu uitaţi să vă puneţi câte *două* veste şi…

Restul cuvintelor se pierdură în strigătele de rămas-bun ale celor de pe chei, nechezatul sălbatic al calului, ţipetele voioase ale Annikăi şi zgomotul pe care îl scoase Căpitanul Şoseţica când îşi suflă nasul.

Călătoria începuse. *Hoppetossa* aluneca lin sub cerul înstelat. Bucăţi de gheaţă se vedeau dansând la prora, iar vântul cânta şi el în vele.

— Oh, Pippi, spuse Annika, ce mult îmi place! Cred că o să mă fac şi eu pirat când o să fiu mare.

— Pământ! Insula Canibalilor drept înainte! strigă Pippi într-o dimineaţă, când razele orbitoare ale soarelui luminau cerul fără nori. Stătea la prora purtând doar o bucată de pânză înfăşurată în jurul mijlocului.

Călătoriseră zile şi nopţi la rând, săptămâni şi luni pe oceane agitate şi pe mări calme şi prietenoase; călătoriseră la lumina lunii şi a stelelor, sub cerul întunecat şi ameninţător şi în bătaia soarelui nemilos. Da, călătoriseră atâta timp pe mare, încât Tommy şi Annika aproape că uitaseră cum era să fie acasă, în micul lor oraş.

Mama lor ar fi fost foarte uimită dacă ar fi văzut cum arătau acum. Nici urmă de paloare în obraji! Sănătoşi şi bronzaţi, cu ochii strălucitori, se căţărau pe catarg la fel ca Pippi. Clima era din ce în ce mai caldă şi îşi dădeau jos hainele una câte una, astfel încât în cele din urmă cei doi copii (care traversaseră Marea Nordului înfofoliţi, purtând fiecare câte două veste de lână) se transformaseră în două bobite maronii acoperite doar cu o pânză în jurul şoldurilor.

— Ce norocoşi suntem! spuneau Tommy şi Annika în fiecare dimineaţă, când se trezeau în cabina pe care o împărţeau cu Pippi. De obicei, la ora aceea, Pippi era deja sculată şi conducea corabia.

— N-a fost nicicând vreun marinar mai bun ca fiica mea pe niciuna dintre cele şapte mări, spunea adesea Căpitanul Şoseţiea.

Avea dreptate. Pippi putea conduce corabia *Hoppetossa* cu o mână de fier prin cele mai mari valuri şi putea ocoli cele mai periculoase stânci.

Dar acum călătoria se încheiase.

— Insula Canibalilor, drept înainte! strigă Pippi.

Şi o văzură cu toţii întinzându-se la orizont, acoperită de palmieri verzi şi înconjurată de cea mai albastră apă din câte există.

Două ore mai târziu, *Hoppetossa* intră într-un golfuleţ pe partea de vest a insulei. Toţi canibalii, bărbaţi, femei şi copii, aşteptau pe ţărm pentru a-şi întâmpina regele şi pe fiica roşcată a acestuia. Mulţimea dădu năvală când puntea fu lăsată.

Se auziră strigăte de *Ussamkura, kussomkara,* care însemnau: „Bine ai venit înapoi, căpetenia noastră cea grasă şi albă!”

Regele Ephraim, îmbrăcat în costumul lui albastru de catifea reiată, păşi maiestuos pe puntea lăsată, în timp ce Fridolf, la prora, cânta la acordeon noul imn naţional al canibalilor: „Iată-l pe eroul cuceritor!”

Regele Ephraim ridică mâna în semn de salut şi strigă:

— *Muoni manana!* ceea ce însemna: „Salutare, prieteni!”

Pippi mergea în spatele lui. Ducea în spinare calul! Un murmur străbătu mulţimea de canibali. Auziseră, desigur, povestindu-se despre Pippi şi puterea ei nemaiîntâlnită, dar era cu totul altceva să o vadă cu ochii lor. Tommy şi Annika coborâră şi ei pe ţărm, urmaţi de întregul echipaj, dar locuitorii insulei nu aveau ochi decât pentru Pippi. Căpitanul Şoseţica o ridică şi o aşeză pe umeri, ca să o poată vedea cu toţii bine, şi încă o dată un murmur străbătu mulţimea. Dar, când, o clipă mai târziu, Pippi îl ridică şi ea pe tatăl său pe un umăr, iar calul pe celălalt, murmurul se transformă aproape într-un uragan.

Întreaga populaţie a Insulei Canibalilor se ridica la cifra de 126 de persoane.

— Este exact numărul potrivit de supuşi pe care trebuie să-l aibă un rege. Nu aş putea să domnesc peste ei dacă ar fi mai mulţi.

Trăiau cu toţii în colibe micuţe şi confortabile construite printre palmieri. Cea mai încăpătoare şi mai frumoasă îi aparţinea Regelui Ephraim. Cei din echipajul de pe *Hoppetossa* aveau şi ei propriile colibe în care să locuiască atunci când corabia era ancorată în golfuleţ, ceea ce se întâmpla mai tot timpul. Doar în rare ocazii era nevoie de câte o expediţie la o insulă aflată la optzeci de kilometri mai la nord. Acolo era o prăvălioară de unde cumpărau tutun pentru Căpitanul Şoseţiea.

O colibă tare drăguţă fusese ridicată de curând special pentru Pippi, sub un cocotier. înăuntru era destul loc şi pentru Tommy şi Annika. Dar înainte de a intra să se spele după călătorie, Căpitanul Şoseţiea dori să le arate ceva. El o apucă pe Pippi de braţ şi o duse din nou la ţărm.

— Iată, spuse el arătând în faţă cu degetul cel grăsuliu. Acesta este locul unde am fost adus la mal de valuri după ce am fost azvârlit în apă.

Canibalii ridicaseră acolo un monument în cinstea acestui eveniment remarcabil. în piatră stătea gravată următoarea inscripţie în limba canibalilor:

Căpitanul nostru cel alb şi gras veni călător de pe oceanul cel întins. Acesta este locul unde a fost adus la mal de valuri în anotimpul în care pomii erau în floare. Fie să rămână lafel de gras şi de minunat ca atunci când a păşit pe această insulă.

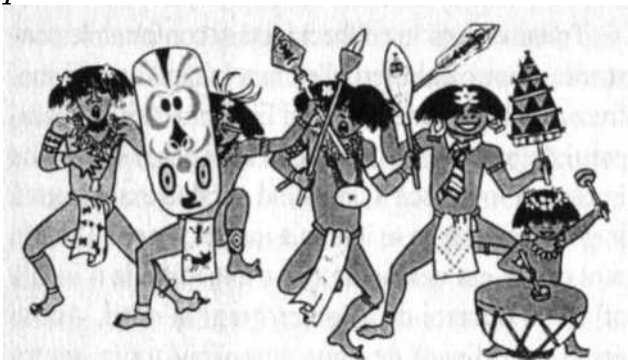

Căpitanul Şoseţica le citi copiilor inscripţia cu vocea tremurându-i de emoţie. După care îşi suflă nasul cu putere.

Când soarele începu să coboare la apus şi era gata să dispară în întinderea nesfârşită a Mărilor Sudului, tobele canibalilor chemară pe toată lumea în piaţa regală din centrul satului, unde se desfăşurau ospeţele. Aici se afla splendidul tron regesc făcut din beţe de bambus şi împodobit cu flori roşii de hibiscus. Acesta era tronul pe care stătea Regele Ephraim şi domnea asupra Curţii sale. Canibalii făcuseră şi un tron ceva mai micuţ pentru Pippi şi îl puseseră lângă cel al tatălui ei. Ba chiar amenajaseră în grabă şi două scăunele din bambus pentru Tommy şi Annika.

Tobele începură să bată din ce în ce mai tare, iar Regele Ephraim, plin de demnitate, se aşeză pe tron.

Îşi lepădase costumul de catifea reiată şi acum era

îmbrăcat în veşminte regale, pe cap avea o coroană, o fustă de paie în jurul şalelor, un colier din dinţi de rechin la gât şi brăţări groase în jurul gleznelor. Pippi se aşează fără emoţii pe tronul ei. Purta aceeaşi pânză ca şi până atunci, dar, ca să se facă mai drăguţă, îşi pusese câteva flori roşii şi albe în păr. La fel făcuse şi Annika. Dar nu şi Tommy – el *nu* şi-ar fi pus pentru nimic în lume flori în păr.

Regele Ephraim fusese, desigur, multă vreme departe de treburile regatului, iar acum îşi reluă domnia glorioasă. între timp, micuţii copii canibali se apropiara de tronul lui Pippi. Cu cât veneau mai aproape, cu atât emoţiile lor creşteau. În plus, Pippi era prinţesă. Când ajunseră în faţa ei, îngenunchează cu toţii la unison şi atinseseră cu frunţile pământul.

Pippi sări repede de pe tron.

— Doamne! Dacă voi căutaţi cumva un degetar, vreau şi eu să vă ajut!

Îngenunche şi ea şi începu să adulmece pământul.

— Cu siguranţă a trecut cineva pe aici înaintea noastră, zise ea după un timp. Sunt absolut sigură că nu există niciun ac pe aici.

Se aşează din nou pe tron. Dar de-abia făcu asta, că iarăşi copiii îşi lipiră frunţile de pământ în faţa ei. —Aţi pierdut ceva? întrebă Pippi. Orice ar fi, nu e pe aici, căci am căutat bine, aşa că puteţi să vă ridicaţi.

Din fericire, Căpitanul Şoseţica stătuse pe insulă suficient de mult ca unii dintre canibali să-i înţeleagă cât de cât limba. Bineînţeles, nu ştiau înţelesul unor cuvinte

dificile cum ar fi „comandă prin poştă” sau „general-maior”, dar tot prinseseră câte ceva. Chiar şi copiii ştiau câteva cuvinte mai des folosite, cum ar fi „Nu atingeţi” şi altele. Unul dintre băieţei, pe nume Momo, putea să vorbească limba oamenilor albi, pentru că stătuse adesea lângă colibele celor din echipaj, ascultându-le flecăreala. Mai era şi o fetiţă drăguţă, pe nume Moana, care ştia şi ea să vorbească la fel de bine.

Momo încercă să-i explice lui Pippi de ce îngenuncheau în faţa ei.

— Tu este o *plincesă alb foalte* distinsă, spuse el.

— Eu nu este o *plincesă alb foalte* distinsă, spuse Pippi într-o canibălească foarte stâlcită. Eu este doar Pippi Şoseţica, iar acum sunt ajunsă pe *troneala* asta.

aV*

Sări de pe tron. La fel făcu şi Regele Ephraim, căci pentru moment rezolvase treburile domniei. Soarele se scufundă ca un glob roşu în Mările Sudului, şi în curând cerul fu acoperit de stele. Canibalii aprinseră un foc de tabără enorm în piaţa regală, şi membrii echipajului se aşezară pe iarbă ca să-i privească pe canibali cum dansau în jurul focului. Duduitul înăbuşit al tobelor, dansul ciudat, miresmele exotice care se ridicau din florile nevăzute ale junglei, stelele licărind pe cerul de deasupra capetelor lor – toate aceste lucruri noi cărora li se adăuga clipocitul neîncetat al valurilor îi umpleau de mirare pe Tommy şi pe

Annika.

— Cred că e o insulă foarte drăguţă, spuse Tommy mai târziu, când el, Pippi şi Annika se strecurau în paturile din coliba lor confortabilă de sub cocotier.

— Şi eu, zise şi Annika. Tu nu, Pippi?

Dar Pippi nu spunea nimic, ci stătea tăcută, cu picioarele întinse pe pernă, ca întotdeauna. —Ascultaţi murmurul oceanului, zise ea după un timp visătoare.

A doua zi dis de dimineaţă, Pippi, Tommy şi Annika ieşiră din colibă. Dar copiii canibali se treziseră cu mult înaintea lor. Plini de nerăbdare, stăteau sub cocotier, aşteptându-i pe copiii albi să iasă la joacă. Flecăreau întruna în canibalească şi, când râdeau, dinţii lor albi străluceau pe feţele negre.

Pippi conduse grupul de copii pe ţărm. Tommy şi Annika săriră în sus de bucurie când văzură nisipul cel alb şi fin (în care te puteai îngropa până la gât) şi apa cea albastră a mării care te invita să faci o baie. Un recif de coral servea drept dig, iar suprafaţa apei din golfuleţul pe care îl forma era neclintită şi netedă ca a unei oglinzi. Toţi copiii, şi cei albi, şi cei negrii, se repeziră spre ea ţipând şi râzând.

După baie, se rostogoliră pe nisipul alb, iar Pippi, Tommy şi Annika fură cu toţii de acord că pielea neagră era mult mai bună, pentru că nisipul alb arăta caraghios pe fundal negru. Dar la fel de caraghios fu şi când Pippi se îngropa până la gât, şi din nisip nu se mai iţeau decât o faţă pistruiată şi două codiţe roşcate. Copiii se adunară în jurul ei ca să stea de vorbă.

— Povesteşte-ne despre copiii albi din ţara copiilor albi, se adresă Momo feţei pistruiate.

— Copiii albi adoră tabela *înmulţelii,* zise Pippi.

— Se zice tabla înmulţirii, o corectă Annika. Şi, în afară de asta, adăugă ea cu o voce ofensată, „adoră” nu e chiar cel mai potrivit cuvânt.

— Copiii albi adoră tabela *înmulţelii,* insistă Pippi. Copiii albi înnebunesc dacă nu capătă doze mari de tabela *înmulţelii* în fiecare zi. Obosise să tot vorbească stâlcit

limba canibalească, aşa că îşi continuă ideea în propria limbă: Dacă dai de un copil alb care plânge, poţi să fii sigur că şcoala a ars până la temelii sau că vacanţa de la mijlocul semestrului a fost anulată, sau că învăţătoarea a uitat să le dea de învăţat tabela *înmulţelii.* Mi-e foarte greu să vă povestesc cum e când vine vacanţa de vară. Peste tot e atâta suspin şi jale, că mai bine ai muri decât să fii martor la aşa ceva. Feţele sunt răvăşite de lacrimi când se termină şcoala.

Toţi copiii se duc acasă plângând şi încep să sughiţe de necaz când se gândesc că vor mai avea ocazia să aibă de-a face cu tabela *înmulţelii* abia peste câteva luni. Nu există nicio supărare mai mare ca asta, spuse Pippi oftând de ţi se rupea inima.

— Ce prostii spui tu acolo? săriră Tommy şi Annika. Momo nu ştia ce e aceea „tabela *înmulţelii",* şi ceru lămuriri. Tommy tocmai voia să îi explice, când Pippi i-o luă înainte.

— Păi, e cam aşa: de şapte ori câte şapte face 102. Amuzant, nu-i aşa?

— Ba nu face 102 deloc, o contrazise Annika.

— Nu, pentru că de şapte ori câte şapte face 49, spuse Tommy.

— Nu uitaţi că acum ne aflăm pe insula canibalilor, zise Pippi. Clima e diferită, aşa că aici de şapte ori câte şapte face mult mai mult decât în alte locuri.

— Prostii! spuseră Tommy şi Annika.

Lecţia de matematică fu întreruptă de Căpitanul Şoseţica, care veni să le spună că toţi locuitorii Insulei Canibalilor urmau să facă o călătorie de câteva zile pe o altă insulă, ca să vâneze bivoli sălbatici. Regele avea poftă de nişte came proaspătă. Femeile canibale aveau să alunge fiarele din ascunziş, scoţând ţipete frenetice. Asta însemna că pe insulă rămâneau doar copiii.

— Nu vă supăraţi, nu? întrebă Căpitanul Şoseţica.

— Trebuie să ghiceşti din trei încercări, spuse Pippi. În ziua în care o să aud că există copiii care s-au supărat că au fost lăsaţi singuri, fără să fie supravegheaţi de vreun

adult, o să învăţ tabela *înmulţelii* de la coadă la cap.

— Aşa te vreau, zise Căpitanul Şoseţica.

Apoi, el şi supuşii săi, înarmaţi cu suliţe şi scuturi, se suiră în bărcile cele mari şi se îndepărtară de Insula Canibalilor.

Prppi îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă după ei.

— Mergeţi cu bine! Dar, dacă nu vă întoarceţi până fac eu cincisprezece ani, o să trimit un SOS prin radio.

După ce rămaseră singuri, copiii se uitară unii la alţii foarte bucuroşi. Pentru câteva zile, aveau la dispoziţie o întreagă insulă din Mările Sudului.

— Ce să facem? întrebară Tommy şi Annika.

— Mai întâi hai să ne dăm jos din copac micul dejun, răspunse Pippi.

Se caţără iute într-un palmier să caute nuci de cocos. Momo şi ceilalţi copii culeseră banane şi alte fructe. Pippi aprinse un foc pe plajă şi coapse delicioasele fructe deasupra lui. Toţii copiii se aşezară în cerc în jurul ei, mâncară fructe şi băură lapte de cocos.

Pe Insula Canibalilor nu existau cai, aşa că al lui Pippi era foarte îndrăgit de copii. Cei care erau destul de curajoşi aveau voie să-l călărească. Moana spuse că ar vrea să se ducă într-o zi în ţara oamenilor albi, unde existau animale atât de minunate.

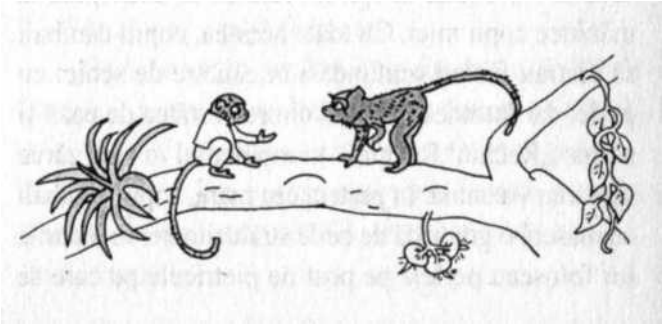

Domnul Nilsson nu se vedea pe nicăieri. Plecase într-o expediţie în junglă, şi acolo se întâlnise cu nişte rude de-ale lui.

— Acum ce mai facem? întrebară Annika şi Tommy când se saturară de călărit.

— Copiii albi n-ar vrea să vadă nişte peşteri frumoase? întrebă Momo.

— Ba da, cu siguranţă. Da, da, da, răspunse Pippi. Insula Canibalilor era o insulă de coral. Stânci înalte de coral se ridicau din mare în partea de sud, şi acolo valurile săpaseră cele mai splendide peşteri. Unele dintre ele se aflau la baza stâncilor şi erau umplute de apă, dar altele se aflau mai sus, şi aici obişnuiau copiii canibali să se joace. Adunaseră multe nuci de cocos şi alte bunătăţi în cea mai mare dintre peşteri. Era o adevărată aventură să ajungă aici. Trebuia să mergi cu mare grijă pe suprafaţa stâncii, agăţându-te de pietre. Dacă nu erai atent, puteai să cazi în mare. Asta nu ar fi fost cine ştie ce, dar în acest loc veneau o mulţime de rechini care de-abia aşteptau să mănânce copii mici. Cu toate acestea, copiii canibali se distrau

făcând scufundări în căutare de scoici cu perle; dar întotdeauna unul dintre ei stătea de pază şi striga: „Rechin! Rechin!” în momentul în care zărea spinarea vreunuia. In peştera cea mare, copiii canibali adunaseră o grămadă de perle strălucitoare. În jocurile lor foloseau perlele pe post de pietricele pe care se întreceau să le arunce cât mai departe, şi habar nu aveau că în ţările unde trăiau oameni albi acestea aveau o valoare nemăsurată. Câteodată, Căpitanul Şoseţiea lua cu el o perlă sau două când pleca să-şi cumpere tutun. în schimbul lor, le aducea supuşilor săi o mulţime de lucruri pe care el le credea necesare, dar considera că aceşti credincioşi canibali erau fericiţi aşa cum erau. Şi nu avea nimic împotriva faptului că perlele erau folosite de copii drept pietricele pentru joaca lor.

Annika se îngrozi când Tommy o îndemnă să urce stânca aceea mare. Prima parte nu fu prea dificilă. Era un spaţiu destul de larg pe care puteai să te caţeri, dar devenea din ce în ce mai îngust, şi pe ultimii câţiva metri trebuia să te chinuieşti să găseşti un locşor unde să-ţi pui piciorul.

— Nu pot! spuse Annika, moartă de frică. Nu pot!

Să te caţeri pe o stâncă la cincisprezece metri deasupra mării pline de rechini care de-abia aşteptau să cazi nu era tocmai ceea ce o putea amuza pe Annika.

Tommy se supără foarte tare.

— Să mă învăţ minte să mai vin cu sor-mea în Mările Sudului! zise el începând să urce peretele de stâncă. Uită-te la mine! Asta-i tot ceea ce trebuie să faci…

„Pleosc!” Tommy se rostogoli în apă. Annika scoase un ţipăt ascuţit. Chiar şi copiii de canibal fură

îngroziţi.

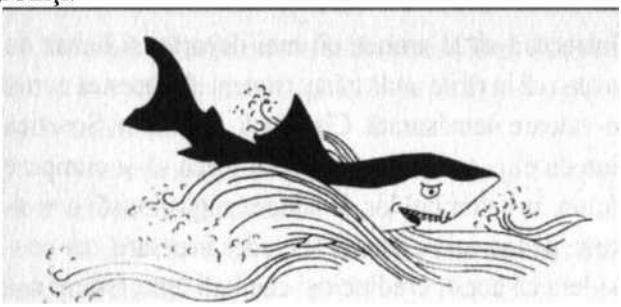

— Rechin! Rechin! strigară ei.

În apă se vedea o spinare de rechin îndreptându-se rapid către Tommy.

„Pleosc!” Pippi sări şi ea în mare. Ajunse la Tommy cam în acelaşi timp cu rechinul. Băiatul ţipa de frică. Simţi cum dinţii ascuţiţi ai rechinului îl înhaţă de picior, dar în acelaşi timp Pippi apucă cu ambele mâini bestia însetată de sânge şi o ridică deasupra capului.

— Ce crezi că faci? îl întrebă ea. Rechinul se uită înjur surprins şi stânjenit; nu prea putea să respire afară din apă. Acum promite-mi că nu mai faci şi te las să pleci, spuse Pippi pe un ton sever.

Apoi aruncă rechinul în mare, iar acesta se grăbi să înoate, să fie cât mai departe de locul acela, hotărât să se ducă în Atlantic cât mai repede posibil.

Între timp, Tommy se căţărase înapoi pe stâncă şi tremura ca varga. Piciorul îi sângera. Pippi se duse la el şi se purtă foarte ciudat. Mai întâi îl ridică în aer, apoi îl îmbrăţişa atât de tare, că băiatul aproape îşi pierdu suflul. Apoi îi dădu brusc drumul şi se aşeză pe piatră. îşi luă faţa în mâini şi începu să plângă. Pippi plângea! Toţii copii se uitară la ea surprinşi şi speriaţi.

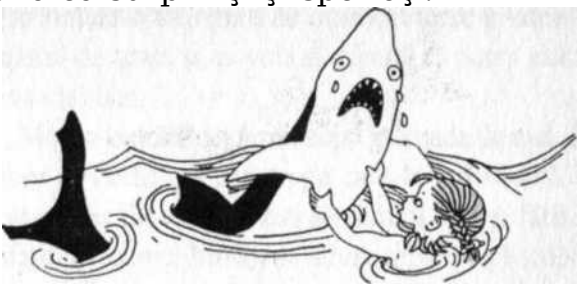

— Plângi pentru că Tommy era cât pe aici să fie mâncat, sugeră Momo.

— Nu, zise Pippi tristă, ştergându-şi ochii, plâng pentru că bietul rechinuţ flămând nu şi-a luat micul dejun astăzi.

Dinţii rechinului doar zgâriaseră piciorul lui Tommy aşa că, atunci când îşi reveni din spaimă, vru iarăşi să meargă la peşteră. Aşa că Pippi facu o sfoară din fibră de hibiscus pe care o legă de un colţ de stâncă. Apoi, sprintenă ca o căpriţă, se caţără deasupra peşterii unde legă celălalt capăt. Chiar şi Annika avea acum curaj să urce la peşteră. Cu o frânghie groasă de care să te ţii era foarte uşor.

Peştera era minunată şi atât de mare, încât toţi copiii începeau în ea.

— Peştera aceasta e mai bună decât scorbura din stejarul nostru de la Căsuţa Villekulla, spuse Tommy. —Nu, nu e mai bună, ci la fel de bună, susţinu fetiţa, care simţea o strângere de inimă când se gândea la stejarul de acasă şi nu voia să admită că putea exista ceva mai bun.

Momo le arătă celor trei copii grămada de nuci de cocos şi de fructe coapte pe care le strânseseră în peşteră. Ar fi putut trăi aici săptămâni întregi fără să sufere de foame. Moana le aduse un băţ de bambus scobit plin cu perle minunate şi le dădu lui Pippi, Tommy şi Annika câte o mână plină.

— Bun loc pentru adunat pietricele, nu? zise Pippi.

Era atât de frumos să stai la gura peşterii şi să priveşti marea sclipitoare! În acelaşi timp, era amuzant să stai întins pe burtă şi să faci întrecere: cine scuipă mai departe în mare. Momo era expert la acest joc, dar fir imediat învins de Pippi, pe care nu o putea egala nimeni.

— Dacă astăzi li se va părea celor din Noua Zeelandă că plouă e numai vina mea, zise ea.

Pippi îşi umbri ochii cu palma şi privi pe mare.

— Văd o navă, zise ea. E un vapor cu aburi foarte mic. Mă întreb ce o căuta pe aici.

Şi avea de ce să se mire. Vaporaşul se apropia cu mare viteză de Insula Canibalilor. La bord se aflau câţiva marinari împreună cu doi bărbaţi albi, pe nume Jim şi Buck. Erau solizi şi aveau o căutătură aspră, ca de bandiţi. Şi chiar asta erau.

Odată, când Căpitanul Şoseţica se dusese la magazin să cumpere nişte tutun, Jim şi Buck se aflau şi ei acolo şi îl văzuseră punând pe tejghea două perle neobişnuit de mari şi de frumoase şi spunând că pe Insula Canibalilor copiii folosesc aceste perle pe post de pietricele. De atunci, singura lor ambiţie a fost să navigheze până la această insulă şi să încerce să pună mâna pe perle. Ştiau că acest Căpitan Şoseţica era puternic precum un taur şi aveau un respect deosebit pentru echipajul de pe *Hoppetossa,* aşa că şi-au pus în gând să aştepte o zi când toţi locuitorii vor fi plecaţi la vânătoare. Ascunşi în spatele unei insule din

apropiere, văzură prin ochean cum căpitanul împreună cu supuşii săi se îndepărtează de Insula Canibalilor şi aşteptară până că aceştia dispărură de tot în larg.

— Aruncă ancora, strigă Buck când se apropiară. Pippi şi ceilalţi copii îi priveau în tăcere din peştera aflată deasupra. Cei din vaporaş aruncară ancora. Jim şi Buck săriră într-o bărcuţă şi vâsliră la ţărm, în timp ce restul marinarilor rămaseră la bord.

— O să ne strecurăm în sat şi o să-i luăm prin surprindere, spuse Jim. Cred că au rămas aici doar femeile şi copiii.

— Aşa-i, spuse Buck. Am văzut atâtea femei în bărci că probabil numai copiii au rămas pe insulă. Sper că se joacă de-a aruncatul pietricelelor! Hi-hi-hi!

— De ce? strigă Pippi din gura peşterii. Vă place să vă jucaţi cu pietricele? Cred că lapte-gros e la fel de amuzant.

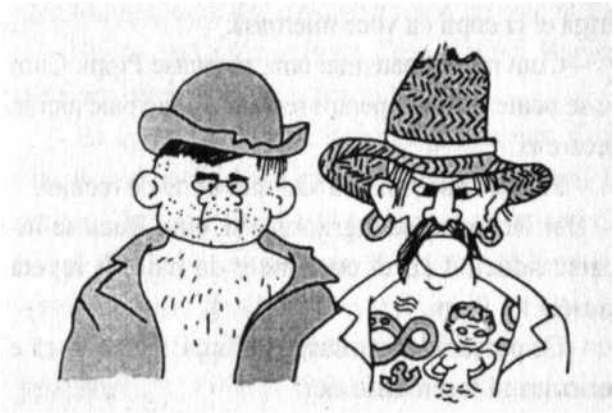

Jim şi Buck se întoarseră uimiţi şi zăriră capetele copiilor iţindu-se afară din peşteră. Zâmbete de satisfacţie se întinseră pe feţele lor.

— Ia uite-i! spuse Jim.

— Bravo! O să-i aranjăm imediat! zise şi Buck. Dar se hotărâră să fie vicleni. Până la urmă, nu ştiau unde ţineau copiii perlele, aşa că planul cel mai bun era să se prefacă prietenoşi. Nu trebuia să-i lase să-şi dea seama că veniseră pe insulă ca să pună mâna pe perle. Nu, în niciun caz!

— Am ieşit la o plimbărică, spuseră ei.

Erau încălziţi şi transpiraţi, aşa că Buck sugeră să înceapă cu o baie.

— Mă duc să iau costumele de baie, spuse el. Vâsli înapoi spre vaporaş, iar Jim rămase singur la ţărm. —Ce ziceţi, acesta e un loc bun pentru scăldat? strigă el la copii cu voce mieroasă.

— Cum nu se poate mai bun, răspunse Pippi. Cum nu se poate mai bun pentru rechini. Ei fac baie aici în fiecare zi.

— Prostii! zise Jim. Nu văd nici urmă de rechini.

Dar începu să se îngrijoreze şi, când Buck se întoarse aducând cu el costumele de baie, îi repetă spusele lui Pippi.

— Ce porcărie! Apoi strigă la Pippi: Tu ai zis că e periculos să facem baie aici?

— Nu, n-am zis aşa ceva.

— Ce ciudat! spuse Jim. N-ai zis tu că sunt rechini pe aici?

— Ba da, dar… periculos? Nu prea cred. Bunicul meu a făcut baie aici anul trecut.

— Atunci, înseamnă că totul e în regulă.

— Şi bunicul a ieşit vinerea trecută din spital, continuă Pippi, cu cele mai elegante picioare de lemn pe care le-a avut vreodată un bătrânel. Scuipă gânditoare în apă. Aşa că nu se poate spune că e periculos. Dar poţi să te aştepţi să-ţi iei adio de la vreun picior sau de la vreo mână dacă vrei să faci baie aici. O pereche de picioare de lemn costă doar un şiling, şi nu cred că vreţi să renunţaţi la o baie revigorantă doar ca să faceţi niţică economie. Mai scuipă odată. Bunicul se bucură ca un copil de picioarele lui de lemn. Zice că nu ştie cum s-ar descurca fără ele când e vorba de vreo bătaie.

— Ştii ce cred eu? zise Buck. Cred că minţi. Bunicul tău e om bătrân. Sigur nu ar sări la bătaie.

— Ba cum să nu! spuse Pippi cu glas ascuţit. E cel mai fioros bătrân şi-şi loveşte în cap duşmanul cu piciorul de lemn. Dacă nu i se dă voie să se bată din zori şi până seara, nu ştie cum să-şi petreacă timpul şi îşi muşcă nasul

de supărare.

— Ce prostie! spuse Buck. Cum să-şi muşte propriul nas?

— Uite aşa bine, îl asigură Pippi. Se suie pe un scaun să ajungă la el.

Buck se chinui să priceapă ce avea să spună fetiţa, dar după câteva clipe înjură şi mârâi:

— M-am plictisit să-ţi ascult poveştile astea gogonate. Hai, Jim, să ne dezbrăcăm!

— Mai e ceva, zise Pippi. Bunicul meu are cel mai lung nas din lume. Are cinci papagali şi toţi cinci pot sta cocoţaţi, unul lângă altul, pe nasul lui.

Auzind asta, Buck se înfurie foarte tare.

— Ia ascultă aici, morcoveaţă răzgâiată! Eşti cea mai mare mincinoasă pe care am văzut-o vreodată. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Chiar vrei să cred că pe nasul bunicului tău pot sta cinci papagali? Recunoaşte că minţi!

— Da, spuse Pippi cu voce tristă. E o minciună.

— Vezi? Tocmai asta spuneam şi eu.

— E o minciună sfruntată, spuse Pippi cu o voce şi mai tristă.

— Ştiam eu, zise Buck.

— Pentru că al cincilea papagal, strigă Pippi, izbucnind în lacrimi, al cincilea papagal trebuie să stea într-un picior.

— Ia, hai, valea de aici! zise Buck şi se duse cu Jim în spatele unui tufiş să se schimbe.

— Pippi, dar tu nu ai niciun bunic, îi aminti cu reproş Annika.

— Nu, răspunse Pippi cu glas vesel. Ce, e obligatoriu?

Buck apăru îmbrăcat în slip. Plonja în apă cu îndemânare şi începu să înoate departe de ţărm. Copiii îl priveau foarte atenţi. Deodată, văzură spinarea unui rechin.

— Rechin! Rechin! strigă Momo.

Buck, care se distra grozav călcând apa, îşi întoarse capul şi zări peştele cel înfometat venind drept spre el.

Nimeni nu înotase vreodată mai repede decât Buck în momentul de faţă. în două secunde ajunse la ţărm şi ieşi din apă. Era speriat şi furios şi părea că o consideră pe Pippi vinovată de prezenţa rechinilor. —Ar trebui să-ţi fie ruşine, strigă el. Marea e plină de rechini.

— Nu ţi-am zis eu? răspunse Pippi pe un ton arogant. Nu spun mereu minciuni.

Jim şi Buck se retraseră din nou în spatele tufişului să se schimbe. Simţeau că venise timpul să se gândească la perle. Nimeni nu ştia cât timp vor fi plecaţi Căpitanul Şoseţica şi supuşii săi.

— Dragii mei, spuse Buck, ni s-a zis că aici se pot pescui scoici cu perle. E adevărat?

— Ba bine că nu, răspunse Pippi. Scoicile cu perle zornăie sub picioare dacă vă plimbaţi pe fundul mării. De ce nu vă scufundaţi să vedeţi cu ochii voştri?

Dar Buck nu prea mai avea chef să facă asta.

— În fiecare scoică se află perle mari, zise Pippi. Ca aceasta.

Le arătă o perlă uriaşă, sclipitoare. Jim şi Buck fură atât de încântaţi, că de-abia se stăpâniră.

— Mai aveţi şi altele? întrebă Jim. Am vrea să le cumpărăm.

Aceasta era o minciună, pentru că Jim şi Buck nu aveau bani să cumpere perle. Era doar un şiretlic prin care sperau să le fure.

— Păi să tot fie vreo cinci kilograme de perle în peşteră, spuse Pippi.

Jim şi Buck nu îşi putură ascunde bucuria.

— Bun, adu-le aici şi o să le cumpărăm.

— Nici gând. Cu ce o să se mai joace atunci bieţii copii?

Urmă o discuţie lungă, în urma căreia Jim şi Buck îşi dădură seama că nu puteau obţine perlele prin înşelăciune. Dar, dacă nu reuşeau prin vicleşug, atunci aveau să încerce prin forţă. Iar acum ştiau unde se află perlele. Tot ce aveau de făcut era să ajunge la peşteră şi să le ia.

Să urce la peşteră? Da!

Cât timp statură de vorbă, Pippi dezlegase frânghia de hibiscus şi o dusese în peşteră, pentru mai multă siguranţă.

Jim şi Buck nu erau nici pe departe entuziasmaţi de gândul că erau nevoiţi să se caţăre până la peşteră. Dar nu aveau de ales.

— Haide, spuse Buck.

— Nu, nu, du-te tu, îl îndrumă Jim.

— Ba nu, du-te tu, insistă Buck.

Jim era cel mai puternic dintre cei doi. Aşa că începu căţăratul. Se agăţa cu disperare de pietrele care ieşeau în afară, în timp ce şiroaie de transpiraţie rece începură să-i curgă pe spate.

— Ţine-te cu grijă, să nu cazi, îl sfătui Pippi pe un ton încurajator.

Şi tocmai atunci Jim căzu în mare. Pe plajă, Buck începu să strige şi să înjure. Jim începu să strige şi el, pentru că văzuse doi rechini îndreptându-se spre el. Când fură la un metru distanţă, Pippi aruncă o nucă de cocos, pocnindu-i peste bot. Rechinii se îndepărtară puţin, atât cât să-i dea timp lui Jim să ajungă la ţărm şi să se pună la adăpost. Era ud leoarcă şi arăta jalnic. Buck îl înjură.

— Dacă ţi se pare uşor, încearcă şi tu, spuse Jim.

— Bine, îţi arăt eu cum se face, zise Buck şi începu să urce stânca.

Toţi copiii se uitau la el. Pe Annika o cuprinse teama când văzu că se apropie din ce în ce mai tare. —Hei, nu călca acolo, o să cazi, îi atrase atenţia Pippi.

— Unde? întrebă Buck.

— Acolo, spuse Pippi, arătând la picioarele lui. Buck se uită în jos…

— Ce risipă cumplită de nuci de cocos, remarcă Pippi o clipă mai târziu, când aruncă una în mare pentru a împiedica un rechin să-l înfulece pe Buck, care se zbătea nefericit în apă. Dar se ridică imediat, furios ca un taur, căci nu era genul de om care să se dea bătut cu una, cu două. Începu din nou să se caţăre, hotărât să ajungă la peşteră şi să pună mâna pe perle.

De data asta i se păru mai uşor. Când ajunse aproape de gura peşterii, strigă triumfător:

— Acum am să te fac să plăteşti pentru tot! Atunci Pippi întinse un deget şi îl înghionti în stomac. Pleosc! —Aş vrea să fi luat cu tine o nucă de cocos când ai căzut, strigă Pippi, pocnind în bot un rechin băgăcios. Dar veniră şi alţi rechini, aşa că fu nevoită să arunce mai multe nuci de cocos. Din greşeală, una căzu chiar în capul lui Buck.

— Doamne, tu erai? se miră Pippi când acesta ţipă de durere. De-aici arăţi ca un rechin uriaş şi oribil.

Jim şi Buck se hotărâră să aştepte până când copiii aveau să plece din peşteră.

— Mai devreme sau mai târziu, foamea o să-i alunge de acolo, zise Buck pe un ton sumbru. Şi atunci le va părea rău. Strigă la copii: Ce păcat că trebuie să staţi în peşteră până când o să muriţi de foame.

— Ce drăguţ din partea ta, răspunse Pippi. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji pentru noi în următoarele săptămâni. Poate atunci o să trebuiască să fim mai atenţi cu nucile de cocos.

Sparse o nucă, bău laptele şi mâncă puţin miez delicios.

Jim şi Buck înjurară. Soarele începea să apună, iar ei se pregătiră să-şi petreacă noaptea pe plajă. Nu îndrăzneau să vâslească la vaporul lor, pentru că atunci copiii ar fi putut fugi cu perlele. Cu hainele ude, se lungiră pe piatra tare, care nu era deloc confortabilă.

În peşteră, copiii stăteau la adăpost şi se ospătau cu fructe. Erau foarte bune, şi toţi erau încântaţi şi fericiţi. Din când în când îşi scoteau capetele afară să se uite la Jim şi la Buck. Cum se făcea tot mai întuneric, abia îi puteau zări pe cei doi bandiţi; în schimb, îi auzeau înjurând.

Pe neaşteptate, începu să plouă tare, violent, aşa cum numai la tropice se întâmplă. O perdea deasă de apă şiroia din ceruri. Pippi îşi scoase vârful nasului afară din peşteră.

— Trebuie să recunoaştem că unii oameni sunt norocoşi, strigă ea la Jim şi la Buck.

— Ce vrei să zici? întrebă Buck, cu speranţă în glas. Se gândea că poate copiii se răzgândiseră şi le vor da perlele. Cum adică unii oameni sunt norocoşi?

— Mă gândeam că sunteţi foarte norocoşi că eraţi deja ciuciulete încă dinainte ca acest *torent* de ploaie să fi început. Altfel, ploaia v-ar fi udat până la piele, nu-i aşa?

De sub stâncă se auzi un potop de înjurături, dar nu-ţi puteai da seama dacă veneau de la Jim sau de la Buck.

— Vă urăm noapte bună şi vise plăcute! spuse Pippi. Cel puţin noi o să avem vise plăcute.

Toţi copiii se întinseră pe jos în peşteră. Tommy şi Annika se cuibăriră de-o parte şi de alta a lui Pippi, ţinând-o fiecare de câte o mână. înăuntru era cald şi bine, şi de afară se auzea răpăitul ploii.

Copiii dormiră neîntorşi toată noaptea – dar nu aşa se întâmplă şi cu Jim şi cu Buck. Continuara să înjure ploaia şi, când aceasta se opri în sfârşit, începură să se certe. Jim dădea vina pe Buck, iar Buck dădea vina pe Jim că nu puseseră mâna pe perle, şi, în definitiv, cine avusese ideea asta tâmpită să vină pe Insula Canibalilor? Dar când soarele răsări şi hainele li se uscară şi văzură faţa strălucitoare a lui Pippi strigându-le veselă: „Bună dimineaţa!”, deveniră şi mai hotărâţi să înhaţe perlele şi să se îmbogăţească. Problema era că nu ştiau cum să facă acest lucru.

Calul lui Pippi începuse să se întrebe ce se întâmplase cu Pippi, Tommy şi Annika. Domnul Nilsson se întorsese de la întâlnirea cu rudele sale din junglă şi era şi el foarte nedumerit şi îngrijorat de ceea ce va spune Pippi când va afla că îşi pierduse pălărioara de paie.

Calul, împreună cu Domnul Nilsson, care i să cocoţase în spinare, începu să o caute pe stăpâna lui. După un timp, ajunse în partea de sud a insulei. Acolo zări capul

lui Pippi iţindu-se afară din peşteră. Necheză fericit.

— Pippi, uite! Calul tău! strigă Tommy.

— Şi pe Domnul Nilsson, care stă pe spinarea lui! strigă şi Annika.

Jim şi Buck îi auziră pe copii vorbind. Astfel aflară că armăsarul care tropăia pe ţărm era al lui Pippi, pacostea aia roşcată din peşteră.

Buck se duse la cal şi îl înşfacă de coamă.

— Ia ascultă, drac împeliţat, strigă el, o să-ţi omor calul!

— Nu se poate să-mi omori căluţul meu drăgălaş, spuse Pippi, scumpul meu căluţ. Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Se pare că n-o să am încotro, zise Buck. Asta, dacă nu ne aduci perlele. Şi ai grijă să le aduci pe toate! Dacă nu, o să omor calul chiar în clipa asta.

Pippi se uită serioasă la el.

— Te rog, te rog, nu-mi omorî calul. Şi, te implor, lasă-i pe copii să-şi păstreze perlele.

— Ai auzit ce-am spus, replică Buck. Adu perlele imediat! Că de nu… Apoi îi şopti lui Jim: O învăţ eu minte! Când vine cu perlele, o să îi trag o chelfăneală pentru ce ne-a făcut aseară. După aia luăm calul cu noi şi-l vindem pe o altă insulă. Apoi strigă la Pippi: Hei, ce faci? Vii sau nu?

— Păi, de ce nu? Dar nu uita, a fost ideea ta! Coborî cu agilitate stânca, de parcă ar fi fost o potecă lină de pădure, şi ajunse la locul unde se aflau Buck, Jim şi calul ei. Se opri în faţa lui Buck şi rămase acolo, subţirică şi micuţă, cu pânza înfăşurată în jurul şalelor şi cu cele două codiţe roşcate ţâşnindu-i de-o parte şi de alta a capului. În ochii avea un licăr periculos.

— Unde-s perlele? strigă Buck.

— Azi n-o să ne jucăm cu perlele, răspunse Pippi. în schimb, o să ne jucăm lapte-gros.

Când Buck auzi asta, răcni atât de fioros, încât Annika începu să tremure de frică la gura peşterii.

— Până aici ţi-a fost. Am să vă omor şi pe tine, şi pe

cal! ţipă el şi se repezi la Pippi.

— Uşurel, nene, zise Pippi.

Îl apucă de mijloc şi îl aruncă la vreo doi metri în aer. Buck ateriza cu o bufnitură pe stâncă. Apoi intră şi Jim în acţiune. încercă să o lovească pe fetiţă, dar aceasta sări într-o parte cu un zâmbet încrezător, şi o clipă mai târziu zbură şi el spre înaltul cerului. Cei doi bărbaţi se aşezară unul lângă altul pe stâncă, gemând de durere. Pippi se duse la ei şi îi înşfacă pe amândoi de ceafă.

— Vă place prea mult să vă jucaţi cu pietricelele, spuse ea. E timpul să mai şi munciţi şi să vă mai gândiţi şi la altceva decât la joacă şi distracţie.

Îi cără până la barcă şi îi aruncă în ea.

— Hai, acasă la mama şi întrebaţi-o dacă vă dă doi bănuţi să cumpăraţi pietricele cu ei. Sunt la fel de bune ca perlele.

Foarte curând, vaporul se îndepărtă de Insula Canibalilor, şi nu mai fu văzut niciodată în acea zonă. Pippi îşi mângâie calul. Domnul Nilsson se cocoţă pe umărul ei. Din spatele insulei apăru un şir lung de bărci. Căpitanul Şoseţica şi supuşii săi se întorceau acasă de la vânătoare. Pippi strigă şi le făcu cu mâna, iar ei îi făcură semne cu vâslele.

Pippi legă repede frânghia, pentru ca Tommy, Annika şi ceilalţi copii să coboare în siguranţă, şi, câteva clipe mai târziu, când bărcile traseră la ţărm lângă *Hoppetossa,* mulţimea era deja acolo ca să-i întâmpine.

Căpitanul Şoseţica o mângâie pe Pippi.

— Şi cum v-aţi descurcat cât am fost plecaţi? întrebă el.

— Foarte bine, răspunse Pippi.

— Dar nu e adevărat, spuse Annika. S-au întâmplat o grămadă de lucruri îngrozitoare.

— A, da, am uitat, spuse Pippi. Nu ne-a fost deloc bine, tati. Cum aţi plecat, au şi început să se întâmple tot felul de lucruri.

— Copila mea, ce anume s-a întâmplat? exclamă Căpitanul Şoseţica îngrijorat.

— Ceva îngrozitor, răspunse Pippi. Domnul Nilsson şi-a pierdut pălăria de paie.

Urmară zile fericite, zile petrecute într-o lume caldă, vrăjită, plină de soare şi de apă albastră, sclipitoare şi de miros dulce de flori.

Între timp, Tommy şi Annika se bronzaseră atât de tare, încât abia se mai deosebeau de copiii canibalilor. Iar pe faţa lui Pippi nu mai rămăsese niciun locşor neacoperit de pistrui.

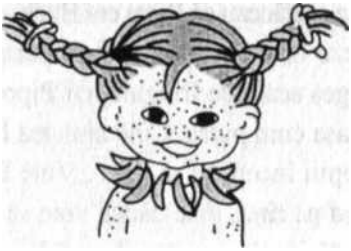

— Această vacanţă reprezintă un adevărat tratament de frumuseţe pentru mine, spunea ea mulţumită. Sunt mai pistruiată şi mai frumoasă ca niciodată. Dacă voi continua aşa, în curând voi deveni irezistibilă. Dar lui Momo, Moana şi celorlalţi copii de canibal Pippi li se părea deja irezistibilă. Nu se mai distraseră niciodată aşa de bine, şi o îndrăgeau pe Pippi la fel de mult ca Tommy şi Anika. Bineînţeles, le plăcea şi de Tommy şi Annika, iar sentimentul era reciproc. Aşa că se distrau cu toţii de minune, jucându-se de dimineaţa până seara. Se duceau adesea în peşteră. Pippi adusese acolo câteva pături şi, când voiau, puteau să doarmă în peşteră, chiar mai confortabil decât în prima noapte. Făcuse şi o scară de frânghie care ducea în mare, şi toţi copiii se căţărau şi coborau pe ea, se scăldau şi se stropeau după pofta inimii. Da, acum nu mai era periculos să te bălăceşti aici. Pippi împrejmuise zona cu o plasă, aşa că rechinii nu se puteau apropia de ei. Era foarte amuzant să înoţi înăuntrul peşterilor care aveau apă în ele. Chiar şi Tommy şi Annika învăţaseră cum să se scufunde în căutare de scoici. Prima perlă pe care o găsi Annika era una mare şi rozalie. Se hotărî să o ia acasă şi să şi-o monteze pe un inel ca

amintire de pe Insula Canibalilor.

Uneori se prefăceau că Pippi era Buck, care încerca să se furişeze în peşteră ca să fure perlele. Atunci Tommy trăgea scara de frânghie, iar Pippi trebuia să urce stânca aşa cum putea. Când ajungea la gura peşterii, toţi copiii începeau să ţipe: „Vine Buck! Vine Buck!” Rând pe rând, li se dădea voie să o înghiontească în burtă, ca să se rostogolească în apă. Apoi ea împroşca apa din jur cu tălpile, iar tovarăşii ei dejoacă râdeau atât de tare, că era cât pe ce să cadă din peşteră.

Când se plictiseau de peşteră, se duceau la casa de bambus. O construiseră împreună, dar Pippi făcuse cea mai mare parte a muncii. Era mare şi pătrată, alcătuită din beţe subţiri de bambus. Te puteai sui în ea şi pe ea, după cum pofteai. Lângă casă creştea un cocotier înalt. Pippi cioplise nişte trepte în trunchiul acestuia, astfel încât puteai ajunge în vârf, de unde aveai o privelişte frumoasă. între alţi doi cocotieri, Pippi fixase un leagăn, făcut din fibre de hibiscus. Era foarte interesant. Dacă te legănai foarte tare şi te aruncai cu viteză, aterizai în apă. Pippi se dădea atât de tare, încât ajungea hăt departe în mare.

— Într-o zi cred c-o să ajung în Australia şi o să fie foarte distractiv pentru persoana în capul căreia voi ateriza, spunea ea.

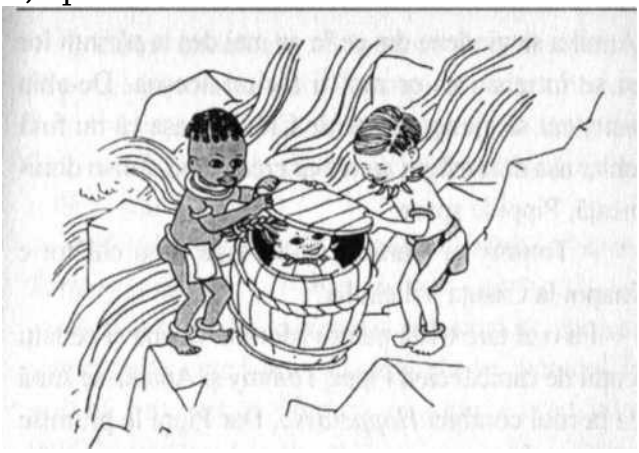

Uneori, copiii făceau excursii în junglă într-un loc unde se afla un munte înalt şi o cascadă ce se vărsa cu

putere pe o anumită porţiune. Pippi îşi pusese în gând să coboare în josul cascadei într-un butoi, şi chiar aşa şi făcu. Aduse de pe *Hoppetossa* un butoi şi intră în el.

Momo şi Tommy puseră capacul şi îl împinseră în apă. Butoiul coborî în josul cascadei cu o viteză nemaivăzută şi se făcu ţăndări. Copiii nu mai apucară decât să o vadă pe Pippi dispărând în apele învolburate şi crezură că n-o s-o mai întâlnească niciodată. Dar nu trecu mult şi apăru la suprafaţă, ieşi din apă şi spuse:

— Trebuie să recunosc că butoaiele astea alunecă destul de iute.

Zilele treceau şi sezonul ploios se apropia, anotimp în care Căpitanul Şoseţica se închidea de obicei în coliba lui şi medita. îi era teamă că în zilele ploioase Pippi se va plictisi pe Insula Canibalilor. Tommy şi Annika se gândeau din ce în ce mai des la părinţii lor şi se întrebau ce-or mai fi făcând aceştia. De-abia aşteptau să ajungă acasă de Crăciun, aşa că nu fură chiar aşa dezamăgiţi cum s-ar crede când, într-o dimineaţă, Pippi le spuse:

— Tommy şi Annika, ce-aţi zice de o călătorie înapoi la Căsuţa Villekulla?

Fu o zi tare tristă pentru Momo, Moana şi ceilalţi copii de canibal când Pippi, Tommy şi Annika se suiră la bordul corăbiei *Hoppetossa.* Dar Pippi le promise că vor veni pe Insula Canibalilor cât de des vor putea. Copiii canibalilor făcuseră ghirlande de flori albe care atârnau de girurile lui Pippi, Tommy şi Annika, în chip de cadou. în timp ce corabia se îndepărta, un cântec trist de despărţire se auzi de pe insulă. Căpitanul Şoseţica se afla şi el pe ţărm. El trebuia să rămână ca să domnească peste supuşii săi. Fridolf îşi luase responsabilitatea de a-i duce pe copii acasă. în timp ce le făcea cu mâna, căpitanul îşi suflă nasul de mai multe ori în batista lui care mirosea a tutun. Din ochii celor trei copiii se prelingeau lacrimi. Le făcură semne celor de pe ţărm până când îi pierdură din vedere.

Un vânticel prietenos făcea corabia să înainteze.

— Mai bine v-aţi pune vestele de lână. În curând ajungem în Marea Nordului, spuse Pippi.

— Oh! Ce enervant! exclamară Tommy şi Annika.

În curând deveni clar că, în ciuda vântului prielnic, *Hoppetossa* nu avea cum să ajungă acasă de Crăciun. Tommy şi Annika fură foarte dezamăgiţi când li se dădu această veste. Ia gândiţi-vă! Fără brad de Crăciun şi fără cadouri!

— Mai bine am fi rămas pe Insula Canibalilor! spuse Tommy, supărat.

Annika se gândea la părinţi şi se bucura că mergeau spre casă, deşi era foarte rău că pierdeau Crăciunul. În această privinţă, şi Tommy, şi Annika erau întru totul de acord.

Într-o seară întunecată de la începutul lui ianuarie, cei trei copiii zăriră luminile primitoare ale orăşelului lor. Ajunseseră, în sfirşit, acasă.

— Acesta-i sfârşitul călătoriei în Mările Sudului, spuse Pippi, coborând de pe punte, însoţită de calul ei.

Nu-i aştepta nimeni pe chei, căci nimeni nu ştia când aveau să vină. Pippi îi ridică pe Tommy, Annika şi pe Domnul Nilsson pe cal şi se îndreptară spre Căsuţa Villekulla. Calul trebuia să-şi ridice mult picioarele, căci străzile erau acoperite de zăpadă. Tommy şi Annika de-abia mai puteau vedea prin ninsoarea care cădea neîncetat. În curând aveau să fie cu părinţii lor. Şi dintr-odată simţiră că nu mai puteau aştepta.

În casa familiei Settergreen era lumină, şi pe fereastră Tommy şi Annika îi văzură pe mama şi pe tatăl lor stând la masă în sufragerie.

— Uite-i pe mami şi pe tati! spuse Tommy fericit. Dar Căsuţa Villekulla era cufundată în întuneric şi acoperită de

zăpadă.

Annika nu putu suporta gândul că Pippi va sta acolo singură.

— Te rog, Pippi, stai cu noi în noaptea asta, spuse ea.

— Nu, mulţumesc, răspunse Pippi şi păşi pe zăpada de dincolo de poartă. Trebuie să aranjez Căsuţa Villekulla.

Se aruncă în troienele de zăpadă şi se scufundă până la brâu. Calul o urmă.

— Dar o să-ţi fie frig, protestă Tommy, nu s-a mai făcut de mult focul la tine în căsuţă. —Prostii, zise Pippi, atâta vreme cât inima e caldă şi bate cum trebuie, nu simţi frigul.

O, cum i-au mai îmbrăţişat şi cum i-au mai sărutat părinţii lor pe Tommy şi pe Annika! Apoi le-au pregătit o cină bună şi i-au suit în pat, învelindu-i bine. Au stau multă vreme la căpătâiul lor, ascultând poveştile minunate despre Insula Canibalilor. Erau cu toţii foarte fericiţi că sunt iarăşi împreună. O singură amărăciune aveau – că nu fuseseră acasă de Crăciun. Cei doi copii nu voiau ca mama lor să ştie cât de dezamăgiţi fuseseră că nu avuseseră parte de brad de Crăciun şi de cadouri, dar tot erau trişti. Întotdeauna îţi ia ceva timp să te linişteşti după ce ai fost plecat, şi ar fi fost grozav să se fi întors în seara de Ajun.

Tommy şi Annika se gândeau cu tristeţe la Pippi. Acum era probabil în pat în Căsuţa Villekulla, cu picioarele pe pernă, şi nu era nimeni care să o învelească şi pe ea.

Se hotărâră ca a doua zi să se ducă să o vadă cât mai devreme posibil.

Dar a doua zi mama lor nu vru să se despartă de ei, căci nu-i mai văzuse de mult timp. In plus, bunica lor venea la cină, special ca să-i vadă pe copii. Tommy şi Annika se întrebau cu îngrijorare ce făcea Pippi singură toată ziulica, şi când începu să se întunece, nu mai avură răbdare.

— Te rugăm, mami, trebuie să mergem să o vedem pe Pippi, spuse Tommy.

— Bine, duceţi-vă, dar să nu staţi mult, le spuse atunci doamna Settergreen.

Tommy şi Annika se repeziră încântaţi afară din casă.

Când ajunseră la poarta grădinii Căsuţei Villekulla, se opriră brusc şi nu îşi putură crede ochilor. Ceea ce vedeau era exact ca o felicitare de Crăciun. Întreaga casă era acoperită de zăpadă moale, iar la fiecare fereastră sclipeau luminiţe vesele. Flacăra unei lămpi cu gaz, aşezate în faţa uşii de la intrare, arunca raze strălucitoare peste zăpada care licărea. Poteca fusese deszăpezită, aşa că Tommy şi Annika putură să ajungă la verandă fără să se împotmolească în nămeţi.

Tocmai îşi scuturau zăpada de pe bocanci, când uşa se deschise şi Pippi apăru în prag.

— Vă doresc un Crăciun fericit în această căsuţă, spuse ea.

Apoi îi împinse în bucătărie! Dumnezeule! Un pom de Crăciun! Luminările erau aprinse şi şaptesprezece artificii, agăţate de pom, ardeau şi împrăştiau un miros plăcut. Masa era plină de bunătăţi care se mănâncă de Crăciun: şuncă acoperită cu pesmet şi decorată cu hârtie creponată, cârnaţi de casă şi budincă de Crăciun. Pippi făcuse chiar şi turtă dulce, în formă de băieţei şi fetiţe, şi cornuleţe. Un foc vesel ardea în sobă, iar calul stătea lângă cufăr, bătând uşurel podeaua cu piciorul. Domnul Nilsson tot sărea în pom printre artificii.

— Trebuia să stea nemişcat în vârful pomului, zise Pippi pe un ton sever, pe post de îngeraş de Crăciun, da, ce, pot să-l fac să stea locului?

Celor doi copilaşi le pierise glasul.

— Pippi, reuşi în sfârşit să spună Annika, ce frumos! Dar cum ai reuşit să faci toate astea aşa de repede? —Sânt harnică din fire, răspunse Pippi. Tommy şi Annika fură cuprinşi de fericire.

— Ce mult mă bucur că am venit la Căsuţa Villekulla, spuse Tommy.

Se aşezară la masă şi mâncară pe săturate şuncă, cârnaţi, budincă, turtă dulce şi cornuleţe şi li se păru că toate acestea erau chiar mai bune decât bananele şi alte fructe exotice pe care le mâncaseră pe Insula Canibalior.

— Pippi, dar nu este Crăciunul, zise Tommy.

— Ba da, este, răspunse Pippi. Calendarul de la Căsuţa Villekulla a rămas în urmă. Va trebui să-l duc la un reparator de calendare ca să-l aducă iar la ziua care trebuie.

— Ce bine! exclamă Annika. Deci până la urmă nu am pierdut Crăciunul, deşi nu am primit niciun fel de cadouri.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, spuse Pippi. V-am ascuns cadourile. Va trebui să le căutaţi.

Tommy şi Annika se îmbujorară de încântare. Cât ai clipi, se ridicară de la masă şi începură căutarea. în cufăr Tommy găsi un pachet mare, pe care scria: „Tommy”. în el era o splendidă cutie de acuarele. Sub masă, Annika dădu peste un pachet cu numele ei pe el, iar înăuntru găsi o umbreluţă de soare roşie.

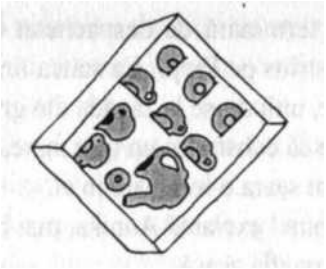

— O s-o iau cu mine data viitoare pe insula Canibalilor, zise Annika.

Înăuntrul hornului se aflau două pachete uriaşe. Unul conţinea o maşină de jucărie pentru Tommy, iar celălalt – un serviciu de ceai pentru păpuşi pentru Annika. Un alt pacheţel atârna de coada calului, şi în el se afla un ceas deşteptător de pus în camera copiilor.

După ce terminară de despachetat cadourile, o îmbrăţişară strâns pe Pippi. Ea stătea lângă fereastra din bucătărie, uitându-se la zăpada din grădină.

— Mâine o să construim un iglu mare, spuse ea. Şi o să aprindem seara o lumânare în el.

— Da, ce bine! exclamă Annika, mai bucuroasă ca niciodată că se afla acasă.

— Şi o să facem şi o pârtie de schi pe acoperiş, continuă Pippi. Vreau să-mi învăţ calul să schieze, dar am o mare nelămurire: oare o avea nevoie de patru schiuri sau numai de două?

— Ura! O se ne distrăm de minune mâine, spuse Tommy. Nu-i aşa că suntem norocoşi că am ajuns acasă tocmai în mijlocul vacanţei de sărbători?

— Întotdeauna ne vom distra de minune la Căsuţa Villekulla, şi pe Insula Canibalilor, şi peste tot, zise Annika.

Pippi dădu din cap. Toţi trei stăteau la masa din bucătărie. Dintr-odată o umbră trecu peste faţa lui Tommy.

— Nu vreau să mă fac mare, spuse el cu hotărâre.

— Nici eu, zise şi Annika.

— Nu, nu-i nicio scofală, zise Pippi. Adulţii nu se distrează niciodată. Nu fac altceva decât să-şi bată capul cu treburi plictisitoare, haine idioate şi alte nimicuri şi impozitul pe plecat.

— Se zice „impozitul pe venit”, o corectă Annika.

— Tot aia e. În plus, sunt plini de superstiţii şi de idei prosteşti. Cred că aduce ghinion să mănânci cu cuţitul şi alte chestii din astea.

— Şi nu ştiu să se joace, spuse Annika. Imaginează-ţi! Să fii obligat să te faci mare!

— Şi cine a zis că suntem obligaţi? întrebă Pippi. Dacă îmi aduc bine aminte, am nişte pastile pe aici pe undeva.

— Ce fel de pastile? întrebă Tommy.

— Nişte pastile foarte bune pentru cei care nu vor să se facă mari, răspunse Pippi, sărind jos de pe masă.

Scotoci în toate dulăpioarele şi în toate sertarele din casă şi, după ceva timp, scoase la iveală nişte bobite care arătau exact ca trei boabe de mazăre uscată.

— Mazăre! spuse Tommy surprins.

— Aşa crezi tu, zise Pippi. Nu e mazăre, sunt pastile de *zgubilastic.* O căpetenie de indieni mi le-a dat acum mult timp, când mă aflam în Rio, când întâmplător i-am zis că nu prea mă încântă ideea de a mă face mare.

— Asta-i tot ce trebuie să faci? Să iei pastiluţele astea? întrebă Annika, cu îndoială în glas.

— Da, o asigură Pippi. Dar trebuie să le iei pe întuneric şi să spui:

Zgubilasticule, tu eşti tare,
Nicicând nu vreau să mă făceam mare.

— Adică „să mă fac”, nu-i aşa? zise Tommy.

— Am zis „făceam”, şi „făceam” trebuie să rămână, le explică Pippi. Aicea e tot secretul. Majoritatea oamenilor spun „să mă fac”, şi ăsta-i cel mai rău lucru pe.care poţi să-l faci, pentru că atunci creşti mai mult ca niciodată. A fost odată un băiat care a zis „să mă fac” în loc de „făceam” şi a crescut atât de mult, încât devenise înspăimântător. Câţiva metri în fiecare zi. Era tragic. Când ajunsese să culeagă mere din cei mai înalţi meri, ca o girafă, nu era chiar aşa rău. Dar, în curând, fu prea înalt şi pentru asta. Când mătuşile lui veneau în vizită şi voiau să-i spună: „Ce băiat mare te-ai făcut!”, trebuia să strige la el printr-un megafon. Tot ce mai vedeai din el erau doar două picioare subţiri şi lungi, ca doi stâlpi, care dispăreau în nori. N-am auzit niciodată vreun sunet scos de el, cu excepţia unei dăţi când şi-a pus în cap să lingă soarele şi s-a ales cu o arsură pe limbă. Atunci a ţipat atât de tare, încât toate florile de pe pământ s-au ofilit. E ultimul semn

pe care l-am primit de la el. Dar presupun că picioarele încă îl mai plimbă prin Rio, îngreunând traficul.

— Nu am curaj să iau pastila, zise Annika, înspăimântată. Dacă nu zic cum trebuie?

— Nu-ţi face griji, o consolă Pippi. Dacă aş crede că ai da greş, nu te-aş lăsa să iei pastila, căci ar fi foarte plictisitor să mă joc doar cu picioarele tale. Eu, Tommy şi picioarele tale – ar fi chiar o ciudăţenie!

— Nu fi prostuţă, Annika! Bineînţeles că o să zici cum trebuie, fu de părere Tommy.

Stinseră toate luminările din pomul de Crăciun. Bucătăria era scufundată în întuneric, cu excepţia unui colţişor luminat de flăcările focului din sobă. Copiii stăteau tăcuţi în cerc pe podea. Se ţineau de mâini. Pippi le dădu lui Tommy şi surorii lui câte o pastilă. De emoţie, începură să simtă un fior pe şira spinării, închipuiţi-vă – peste o clipă aveau să înghită pastilele cele ciudate şi apoi, gata, nu aveau să se facă mari niciodată! Nu-i aşa ce era minunat?

— Acum! şopti Pippi.

Înghiţiră pastilele, spunând în cor:

Zgubilasticule, tu eşti tare,
Nicicând nu vreau să măjaceam mare.

Gata. Pippi aprinse lampa.

— Bun! Acum nu va trebui să creştem mari şi să ne ocupăm de tot felul de treburi plictisitoare. Bineînţeles, pastilele au stat atât de mult în dulap, încât nu pot garanta

că nu şi-au pierdut puterea. Dar trebuie să sperăm.

Un gând îi veni deodată Annikăi.

— Dar, Pippi, strigă ea disperată, voiai să te faci pirat când vei fi mare!

— Pot oricum să fiu pirat, zise Pippi. O să fiu un pirăţel feroce, care va răspândi moarte şi distrugere. Părea gânditoare. Să presupunem că peste mulţi, mulţi ani trece vreo doamnă pe aici şi ne vede alergând şi jucându-ne în grădină. Poate că o să-l întrebe pe Tommy: „Câţi ani, băieţel?" Iar Tommy o să zică: „Cincizeci şi trei, dacă nu mă înşel".

Tommy râse din toată inima.

— Înseamnă că o să fiu destul de mic pentru vârsta mea, zise el.

— Da, admise Pippi, dar o să poţi să spui întotdeauna că erai mai mare când erai mai mic.

Tommy şi Annika îşi aduseră aminte că mama lor le spusese să nu întârzie prea mult.

— Mi-e teamă că trebuie să plecăm acasă, spuse Tommy.

— Dar o să ne întoarcem mâine.

— Bun! începem construirea igluului la ora opt.

Îi conduse până la poartă şi codiţele cele roşcate îi fluturară în vânt când fugi înapoi la Căsuţa Villekulla.

— Ei bine, zise Tommy mai târziu, când se spăla pe dinţi, dacă nu aş fi ştiut că sunt pastile de *zgubilastic,* aş fi jurat că sunt boabe de mazăre obişnuite.

Annika stătea la fereastra camerei lor în pijamaua ei cea roz, privind spre Căsuţa Villekulla.

— Uite! O văd pe Pippi! strigă ea încântată. Tommy se repezi la fereastră. Da! Şi el o vedea!

Acum că pomii erau dezgoliţi de frunze, puteai vedea totul în bucătăria lui Pippi.

Fetiţa cea roşcovană stătea la masă, cu capul pe braţe. Privea visătoare pâlpâirea unei lumânări micuţe aşezate în faţa ei.

— Pare atât de… singură, zise Annika cu voce tremurătoare. Tommy, mi-aş dori să fie dimineaţă, să ne

putem duce imediat la ea.

Statură acolo, privind tăcuţi în noaptea de iarnă de afară. Stelele străluceau deasupra căsuţei Villekulla, şi Pippi era înăuntru. Va fi întotdeauna acolo. Era minunat să ştii asta. Anii vor trece, dar Pippi, Tommy şi Annika nu se vor face niciodată mari. Asta, desigur, dacă pastilele erau bune! Va veni primăvara, apoi vara, apoi toamna şi iama, iar şi iar, dar jocurile lor vor continua. Mâine vor construi un iglu şi vor face o pârtie de schi pe acoperişul Căsuţei Villekulla.

Primăvara se vor sui în stejarul găunos în care creştea suc de ghimbir. Se vor juca de-a căutatul degetarului, vor sta în cufăr şi îşi vor spune poveşti. Uneori, se vor duce pe Insula Canibalilor, ca să-i viziteze pe Momo, pe Moana şi pe toţi ceilalţi. Dar se vor întoarce mereu la Căsuţa Villekulla. Da – era un gând foarte liniştitor –, Pippi va fi mereu, mereu aici.

— Dacă s-ar uita înspre noi, i-am face cu mâna, zise Tommy.

Dar Pippi continua să privească în gol, cu ochi visători.

După un timp, suflă în luminare, iar aceasta se stinse.